SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG" · 1. OKTOBER HEFTE 1940

N Nr. 13

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Estland 40 sent / Finnland mk. 4.50 / Frankrike fr. 4.— / Grekenland drs. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Nederland 20 cents
Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Sveits 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.50 / Tyrkia piaster 15.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cent

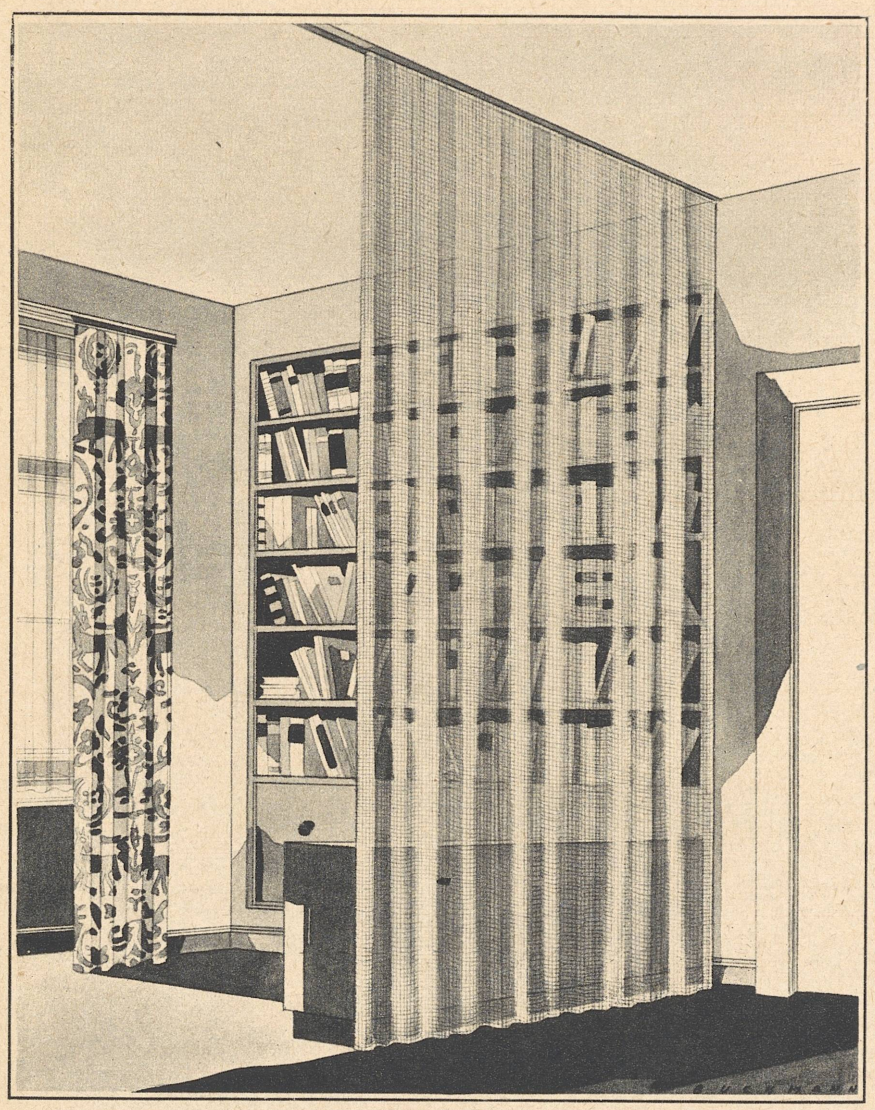
Signal

Universitetsbiblioteket i Tromsø

Verdensinteressens midtpunkt:

Utsikt over Kanalen mot England

Fjernkamera-foto P. K. Kisselbach

Et hjem er en egen verden

men kun det virkelige hjem, hvor menneskene og tingene harmonerer, og en virkelig føler sig hjemme. Innredningen behøver ikke være kostbar; et par fargeglade gardiner, riktig avstemt til rummet forøvrig, kan gjøre underverker. Smakfulle møbler og Indanthren-fargete stoffer hører sammen. Indanthrenfargete gardiner, puter, tepper, stoltrekk er uovertruffet vaskeekte, lysekte, værekte.

Ved krittstranden

35 km fra Englands kyst...

Av PK. Kiaulehn

I den lille baren hvor jeg drikker min aperitif kjeder vertinnen sig i den grad at hun setter grammofonen i gang og begynner å danse med opvarteren. Men det er heller ikke det riktige, og så blir grammofonen atter slått av efter et par minutters forløp. Jeg sitter her og skriver, og fra tid til annen kommer en av de to damer som kjeder sig så ut til mig på gaten for å bringe mig ny is eller en vermut. De titter nedover gaten til høire og til venstre, ryster på hodet og trekker sig forgremmet tilbake igjen. Foran mig på bordet står ennu et glass. Jeg hadde besøk inntil for et kvarter siden. Direktøren for et stort fornemt hotel hadde pratet med mig bare fordi han overhodet ikke hadde noe annet å gjøre. Hotellet hans er så fornemt at dets navn ikke engang står uten på bygningen, et veldig palass i normannisk stil med binningsverksgavler og overvokset med blomster. Å overnatte i dette hotellet kostet før 30 mark. Nu gir man portieren en seddel fra kommandanturen, for de eneste fremmede som for øieblikket bor ved dette eleganteste av alle badesteder, er alle sammen soldater.

„Tenk Dem nu", sa hoteldirektøren til mig, „ifjor tok vi inn ved spillebanken alene 30 millioner franks i omsetningsprovisjon. Man har altså spillet for noe slikt som en billion franks her hos oss. Det var virkelig en sesong, min herre. Og nu?"

Bekymret og rystende på hodet som alle her gikk han sin vei igjen. Skulde jeg legge ennu flere sten til byrden for ham? Sannsynligvis var sesongen ifjor den siste overhodet. Aldri mer vil en billion franks skifte eiere i disse spillesalene. Folk her vil bare ha sine minner å leve på. De feudale villaers prakt vil langsomt forfalle. De parisiske moteforretninger og juvelerbutikker må opgi sine små kostbare utsalg. og tilbake vil kanskje bli bare et lite badested som så mange ved Kanalkysten. Ja, slik vil det sikkert gå, for det er ikke mulig at et folk som det franske, der nu atter må være sig sine gode egenskaper bevisst, kan tillate sig et slikt millionærbadesteds babylonske luksus. De fremmede verdensmenn vil unngå disse kystene, og havnen vil ligge tom for luksusjakter. Allerede nu er tyske soldater med sine muldyr og ridehester dradd inn i hestestallene ved den dyreste veddeløpsbane i verden. Ennu ligger de sene septemberdagers strålende solglans over den gullgule sandstrand. Ennu ligger der et par elegante kvinner og strekker sig i den glødende sand. Det er imidlertig ikke betalende gjester, men bardamene fra de store hoteller som ennu har sine kontrakter løpende fra ifjor og som nu ligger her og kjeder sig. Om eftermiddagen klokken 16, ved flo sjø, kommer også de tyske soldater ned til stranden for å bade og klær av sig i de små luksuskabiner som man efter det gamle Roms smak har laget en rosenhave omkring. Når så de unge, muskuløse, solbrente menn i skarer springer over stranden ut i havet, ser det ut som om det hersket dyp fred omkring oss, og som om verdens sorgløse ungdom denne skjønne eftermiddagstime hadde satt hverandre stevne på dette sted. På en naken ung mann i badebukser kan ingen se om han er millionær eller daglønnet arbeider, bare at disse unge menn har de forbistrede små blikkmerkene i en snor på brystet og som ethvert barn vet er soldatens kjennetegn.

Så er det også noe i luften som heller ikke er som det skal være. Gjennem den strålende azur drønner fra tid til annen en flymotor. Ingen ser op, for alle vet efter motorduren om det er et tysk eller engelsk fly. Vender man blikket fra havet op mot fjellene i bakgrunnen av landskapet, ser man ett eller annet sted blinkende lys fra krittklippene som om noen gutter lekte med speil i solskinnet. Men det er lysene fra kystvaktstasjonen som der oppe fra fører sitt tegnspråk med fjerne skib. Det finnes intet på den glatte, blanke sjøflaten, ikke den minste båt, ikke en røksky, ikke noe langsomt seilende skib som mennene der oppe ikke vet nøie beskjed om, både hvor det kommer fra og hvorhen det skal.

Å, hvor later vel alle disse menneskene som ligger her på stranden og de som driver omkring i solen eller de som utstrakt i liggestolene drikker dagdriverens evige vermut med is til å kjede sig og likesom stå uten for det hele. I virkeligheten er alle fylt av en uhyre spenning. Det er som om de alle er ladet med elektrisk energi, og som om der vilde springe knitrende gnister fra dem hvis man rørte dem med en glass-stav. Bak de elegante kulisser holder det på å skje noe stort og mektig. Alle vet det, og alle ser noe av det. Den ene betrakter — skjult bak stuegardinene — de endeløse kolonner av marsjerende soldater hvis marsjtrinn fra morgen til kvell gir gjenlyd i gatene. Den andre spaserer i den tidlige morgen ved stranden, han vil gjerne spasere, men plutselig blinker det i en bajonett bak en jordforskansning og en ung kriger i stålhjelm vinker vennlig med hånden: Gå tilbake, her er forbutt om-

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

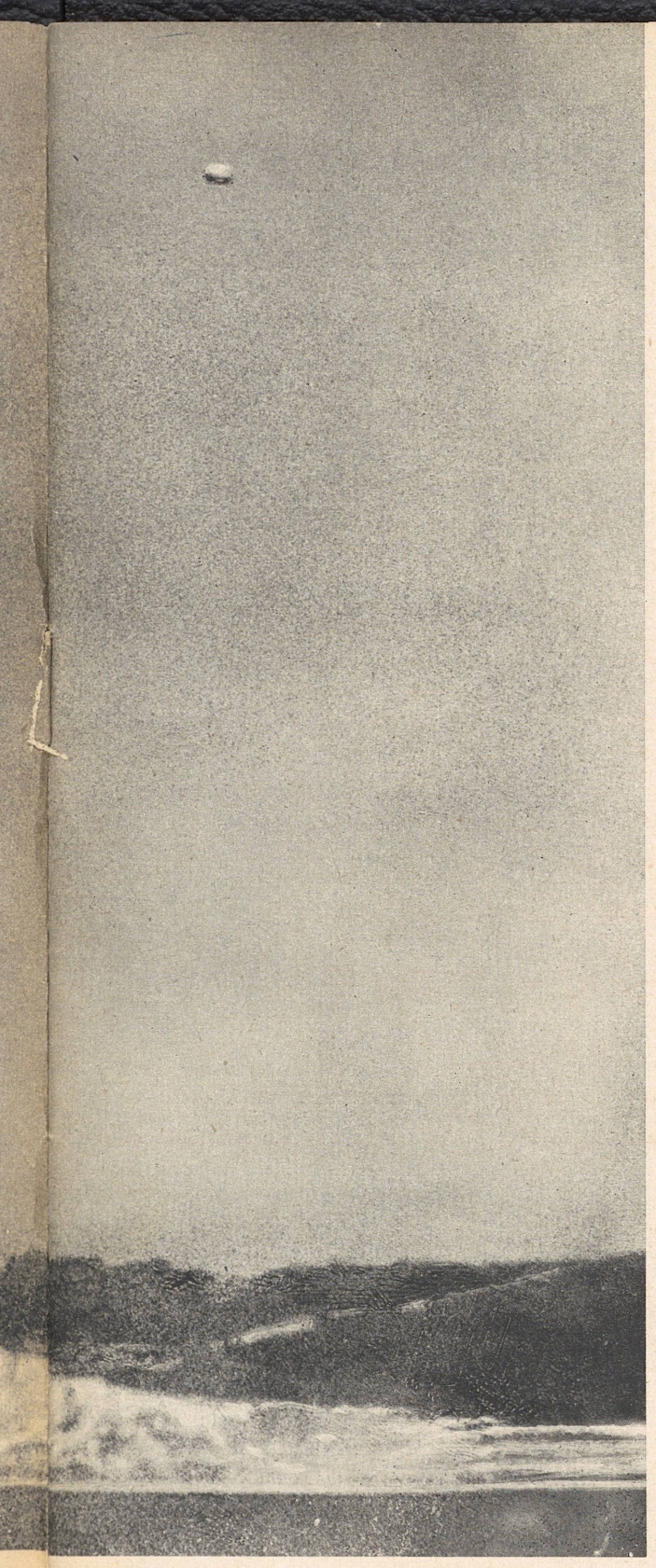
Foto: PK. Schmidt

Riksmarskalk Hermann Göring

ser over mot England fra sin kommandoplass ved den flanderske kyst

råde! Tropper av alle våpenarter ekserserer der. I morgen vil kanskje deres manøver bli fryktelig og blodig alvor. Som en mørk, truende uværsky driver skjebnen stadig nærmere mot den strålende sølvfunklende krittstrand og elegansens smilende ansikt blir en grimase, for enhver kjenner det i nakken at allerede imorgen kan uværet bryte løs. Men idag ser stranden atter slik ut som den gang for hundreogfemogtredve år siden, da den store korsikaner hadde slått op sitt firkantede kommandotelt av blått-hvitt lerret. Der, hvor det stod reiser det sig idag en veldig jernsøile, hvor imperatoren i en romersk feltherres drakt hilsende hever hånden mot Frankrike. Han står med ryggen til havet. Men tyskerne har vendt ansiktet mot havet. Tre år ventet den gang korsikaneren, og med ham ventet nasjonene, om han vilde våge springet over Kanalen. Så var han en dag plutselig forsvunnet og hadde kastet sin armé mot Østerrike. Idag har menneskene ikke følelsen av at uværskyen vil forsvinne igjen.

Opdaget av fjernkameraet på Kanalbredden: sperreballonger over Englands kyst (ovenfor). — Mastene av en radiostasjon (billedet nedenfor)

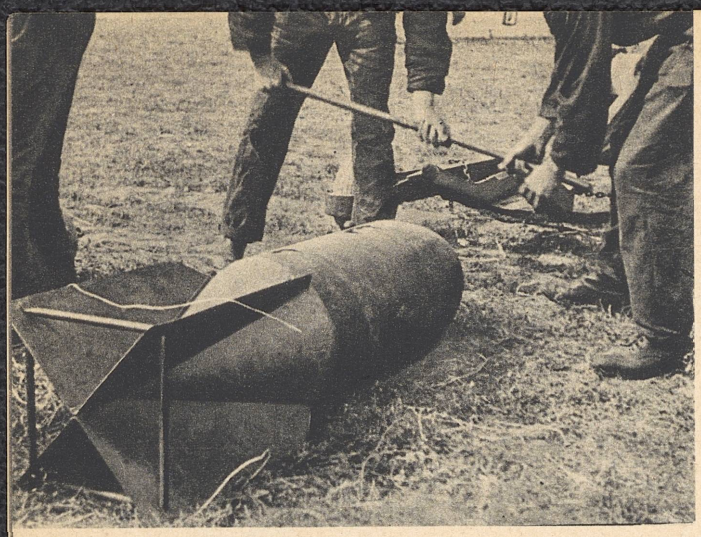
Verdensinteressens midtpunkt

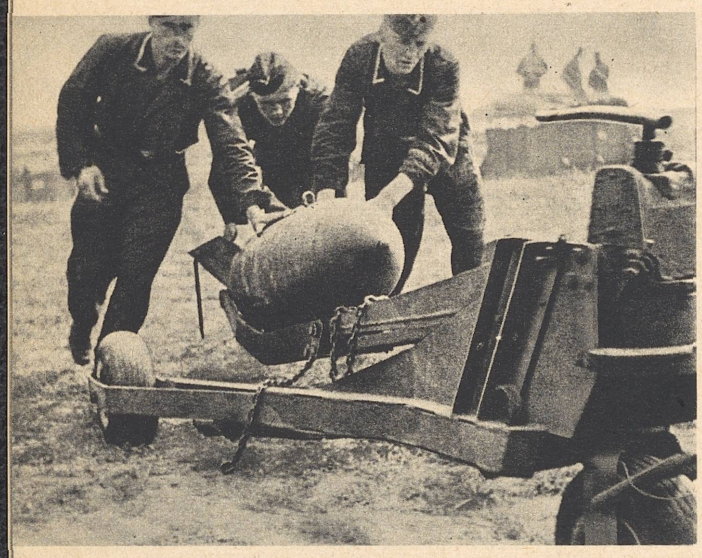
er gjennem flere uker Englands kyst. Tyske observasjonsfly, bombefly og jagerfly kretser daglig over kysten, som også bombarderes av fjernskytset. Fra Frankrike, avslører fjernkameraet kystens hemmeligheter i en avstand av 35—45 km. Det er første gang i fotografiens historie at en av dens yngste og interessanteste produkter blir anvendt som et meget viktig millitært instrument. Fjernkameraet bevirker til en viss grad at det fjerne kommer en helt nær. Hvad det er i stand til å yte, viser artikkelen „S.O.S." på side 12 i dette nummer.

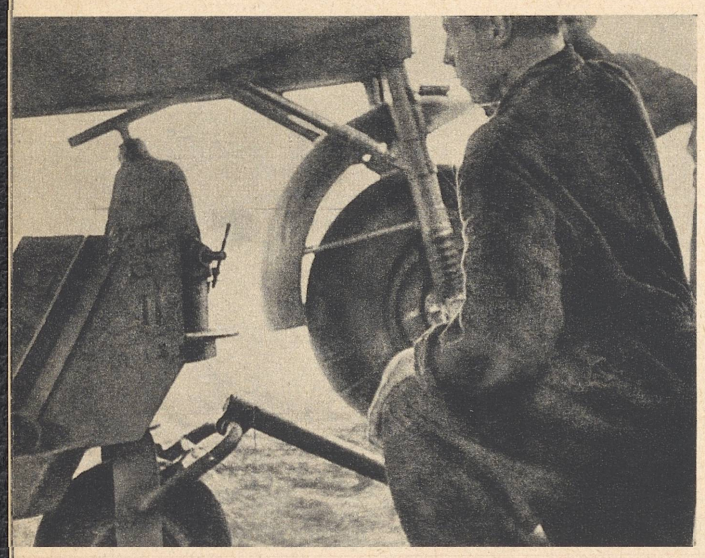
Fotos PK. Kisselbach

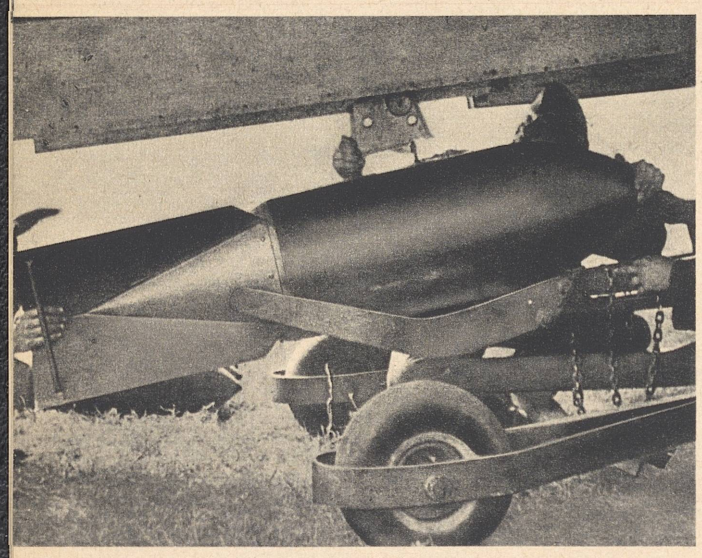

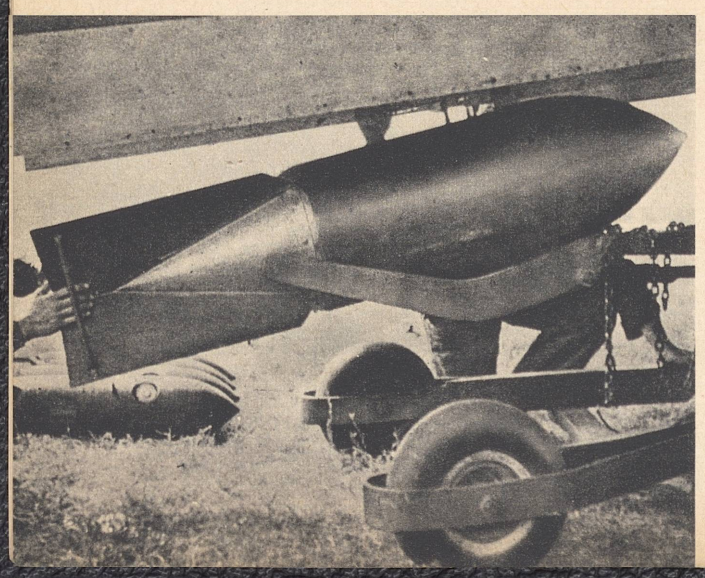
Tysk fjernkamera i virksomhet

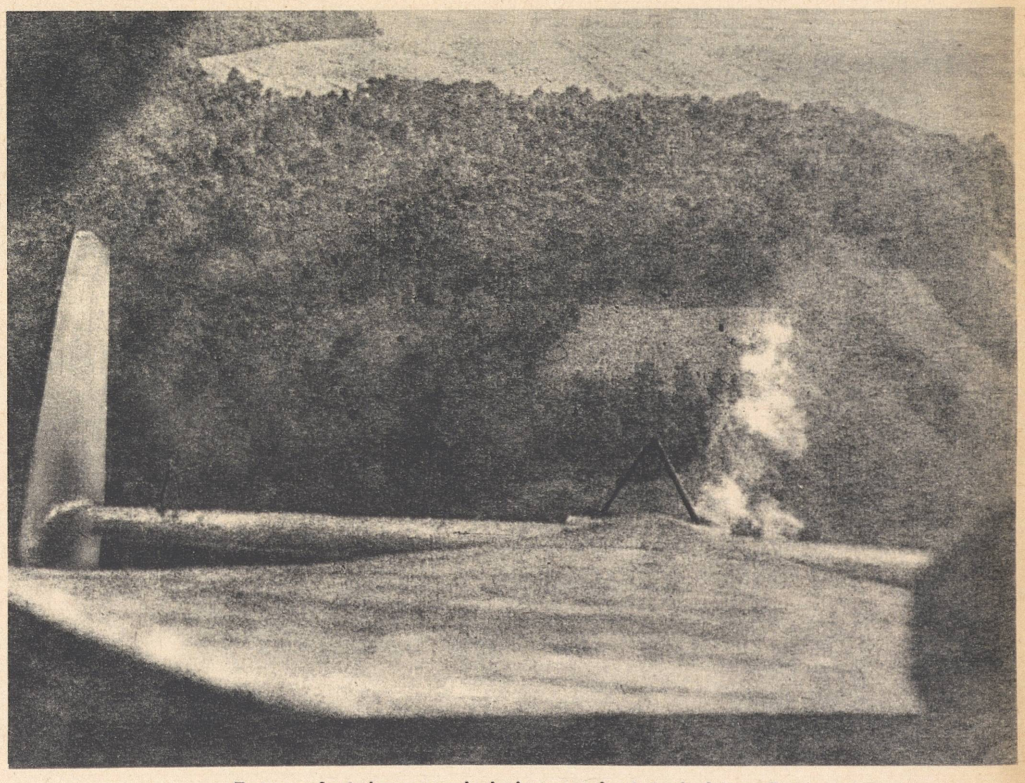
En optagelse som beviser fotografens koldblodighet like meget som bombekasterens treffsikkerhet:

Bomber blir fastgjort

Til venstre:

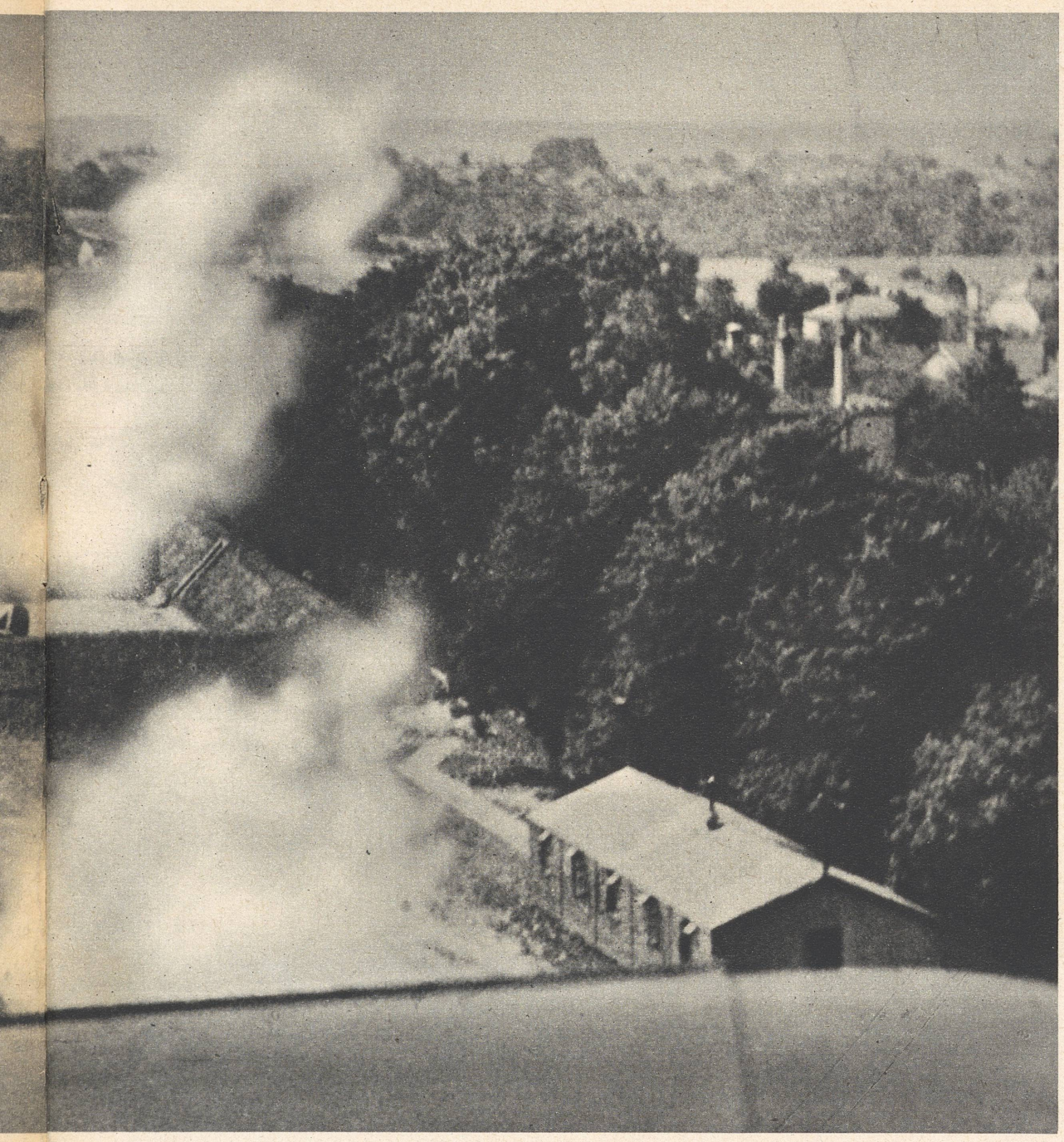
En tung bombe blir fastgjort

En spesialvogn kjører den innunder bombesjakten

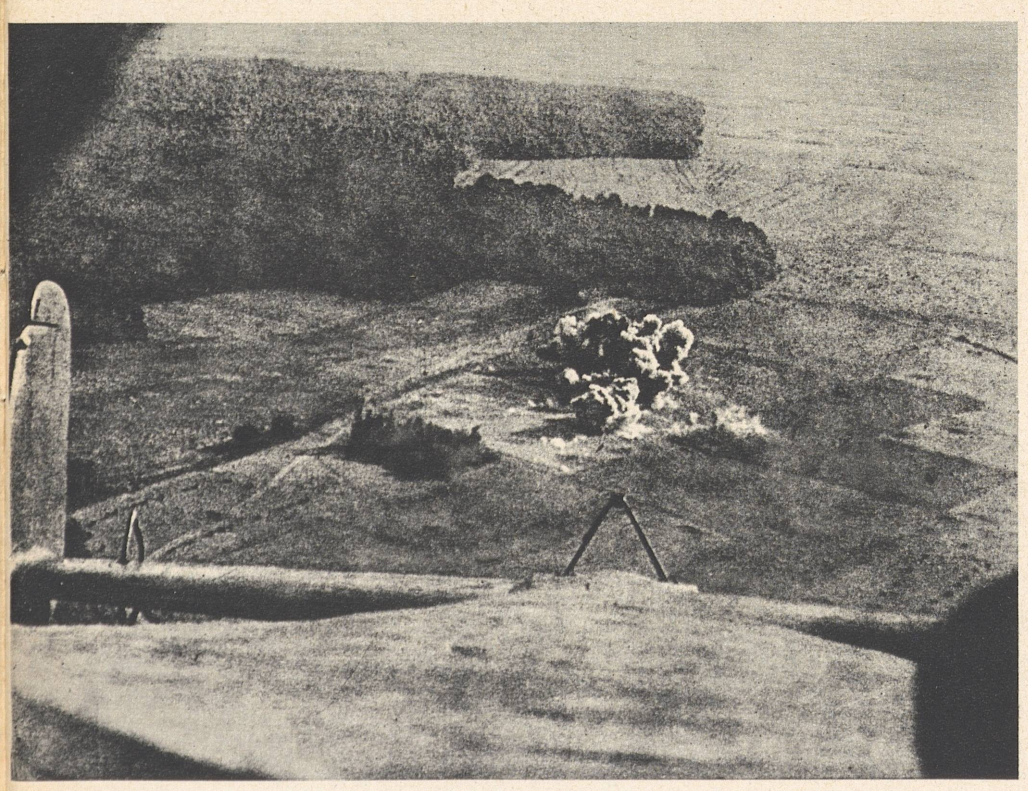
Fotografert henover bakvingen på et tysk kampfly:

Til høire for skogkanten er det falt bomber. Et stort kvadratisk område av flat mark er oversådd med bombegroper. Her var . . .

Et tysk kampfly suser lavt over en britisk flyplass. Hver bombe treffer målet

t bomber blir utløst

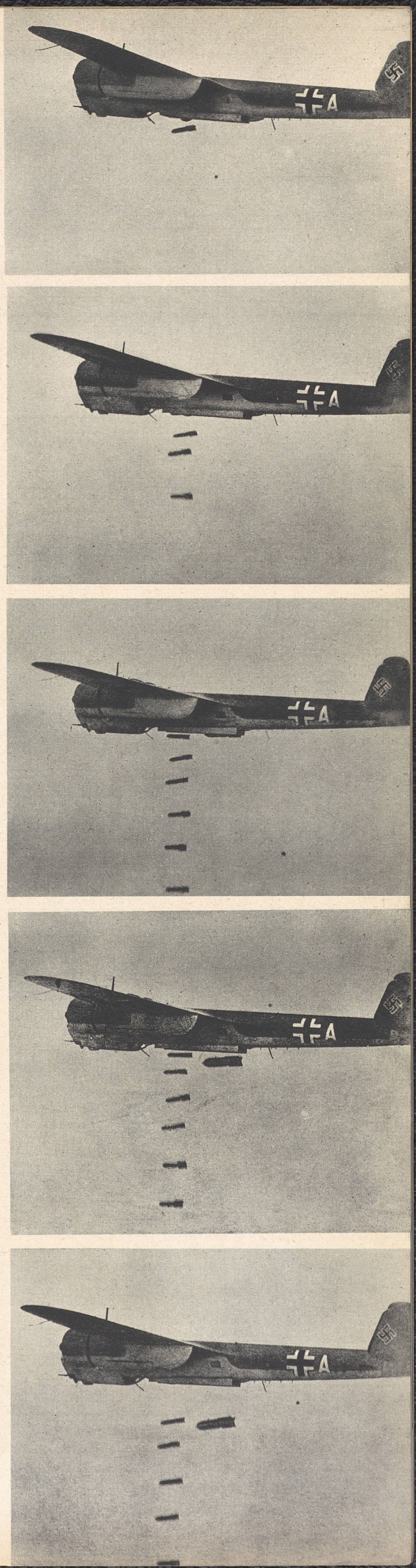
. . . en skjult engelsk feltflyplass!

Den tyske kampflyver fløi lavt, bare noen få meter over jorden, da han opdaget den. Få minutter efter er startplassen gjort ubrukelig. Flyet stiger steilt op, mot nye mål

Til høire:

På rad og rekke . . .

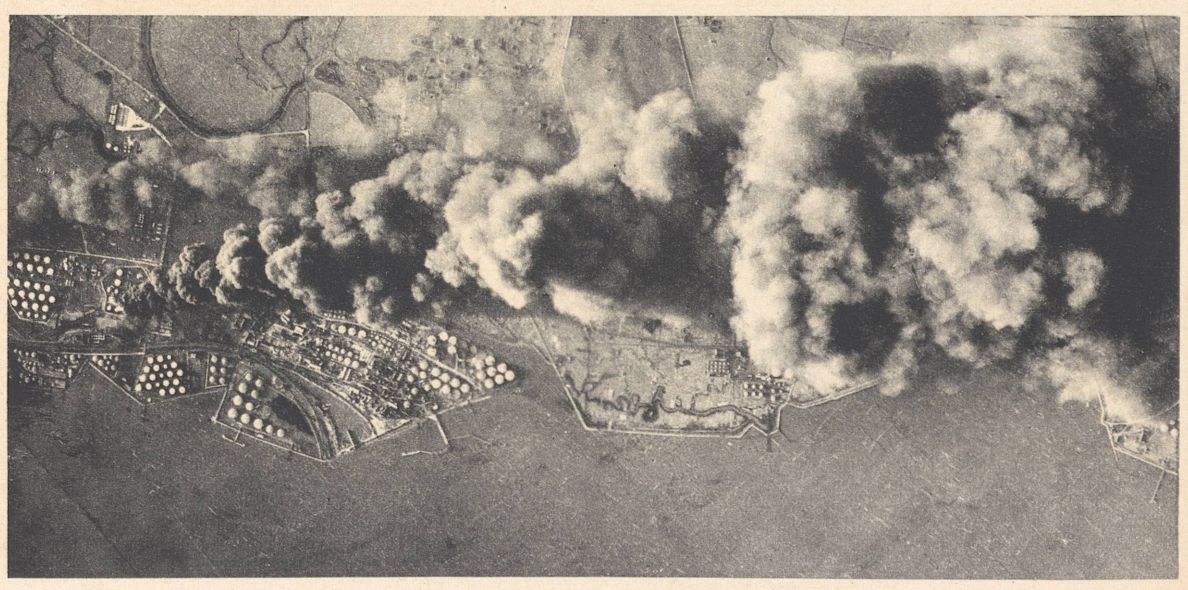
spruter lette bomber som på en snor ut av bombesjakten; 1, 3, 6, 10 . . . og hvis nødvendig, kommer en tung iblant!

Optatt under de løpende angrep på London i en høide av 900 m.

1. Treffere fra tyske bomber. 2. Sprengskyene fra de engelske luftvernskanoner. 3. Tyske kampfly og noen mål som. 4. Millvall-dokken. 5. Siloer og store møller. 6. Millenium-Empire-selskapets møller. 7. Silverton-Lubricants-selskapets tanklager

Fotografier beretter

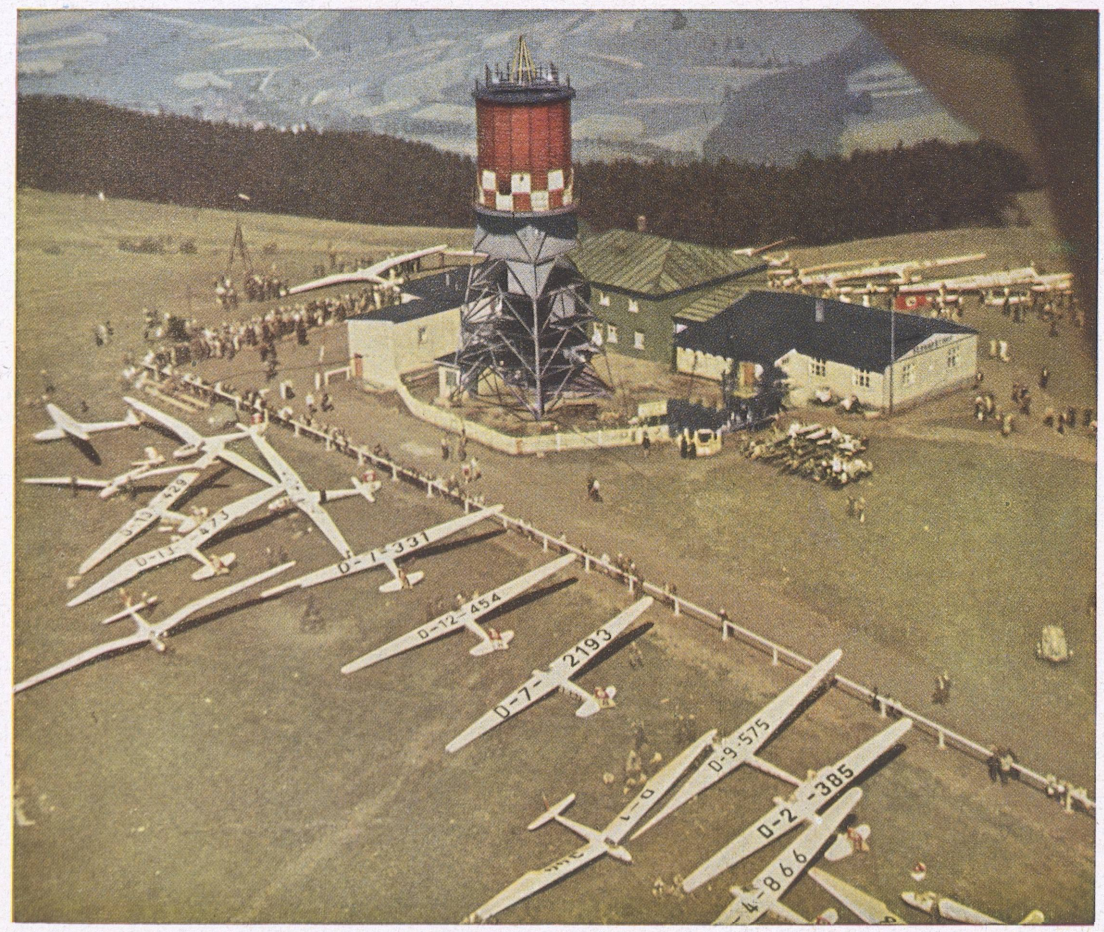
Den veldige røkutvikling
gir et godt inntrykk av den sterke virkning fra de tyske kampflys angrep på de store tanklagre ved Thameshaven

Fotos: P. K. Schmitz

Liggende på vinden
svever nu seilflyet efterat mannskapet nede ved „Wasserkuppe" — menn fra det nasjonalsosialistiske flykorps ved hjelp av gummitauet har fått det op i luften

Nu flyr de mot England . . .

Seilflyvning: kampflyverens forskole

Slik ser seilflyveren den berømte „Wasserkuppe"
i Rhøn efter starten. Rundt om gjestgiveriet ligger de andre konkurranseflyene klar

Et seilfly fra forsvarsmakten
blir satt sammen av to underoffiserer og en NS-flykorpsmann

Seilflyvning fra skråningene ved Rhøn

med et „Minioma", et ydedyktig fly med verdensry, konstruert av Hirth

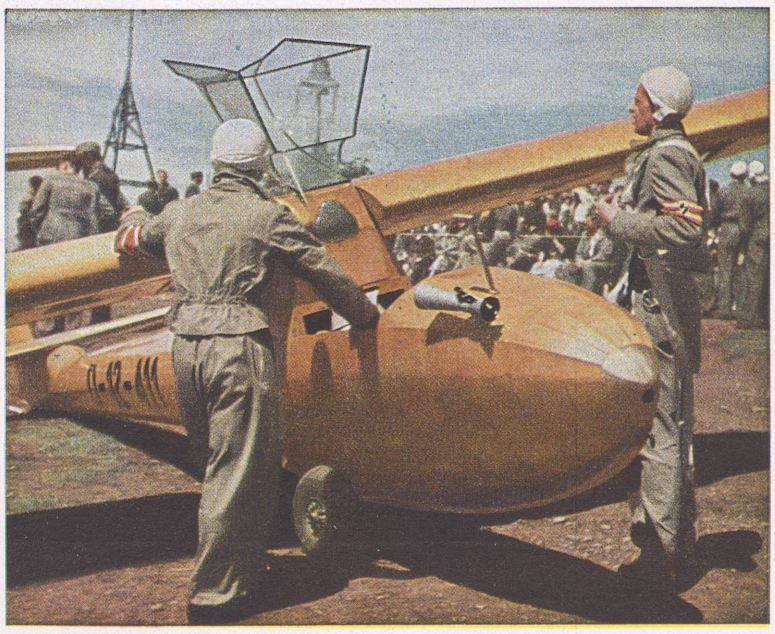
Til høire: **En søndag på „Wasserkuppe"**

De første tilskuere strømmer til, hilset av skyggen fra et trekkfly

Av en liten . . .

Hitler-ungdommen deltar i konkuransen med selvbyggete modellseilfly

. . . blir det en stor

To seilflyvere fra Hitler-ungdommen spenner fallskjermbeltet på sig før starten

Omveltning i Romania

AV

ALFRED GERIGK

„Signal"s utsendte medarbeider oplevet den rumenske omveltnings dramatiske dager i Bucuresti. Han forteller hvad han selv så og hvad han gjennem samtaler med Bukarester personligheter hørte om begivenhetenes forløp inntil kong Carols fall og oprettelsen av det nye Romania

De store kandelabre ved gitteret til slottet i Bucuresti kaster sine hvite stråler inn i kveldsmørket. Portalen med det overbyggede glastak er i full belysning. Politikonstablene i sine hvite jakker og brune benklær, vaktpostene med sine skålformede stålhjelmer gjør stram honnør når bilene kjører gjennem gitterporten inn i forgården. Lakeier i snehvite bonjourer og snehvite benklær lukker op bildørene for: Generaler, sivilpersoner, embedsmenn med gyldne epåletter på deres uniforms hvite sommerjakke.

Like overfor slottet, adskilt fra dette av den store Kong-Carol-plass, lyser det giftgrønt fra fasaden på den lille hvite villa som ser ut som et fornemt privathus; det er lysreklamen fra „Cina", Bucurestis luksusrestaurant i hovedstadens sentrum. En gruppe av de siste gjester kommer fra restaurantens have ut på gaten.

„Konferanse på slottet?"

„Kronråd. Det begynte allerede klokken 10. Innberetning fra Wien."

„Er alt iorden? Aftenavisene var optimistiske".

De tre ser opmerksomt over til slottet. I dette øieblikk kommer det atter en bil jagende, stopper op foran slottet og svinger langsomt inn i forgården. Bevegelse foran slottsportalen, ophissede rop — en av de ventende biler kjører frem, to generaler stiger inn. Bilen kjører ut til høire gjennem gitterporten.

Tilskuerne fra „Cina" ser på hverandre med betydningsfulle blikke: I retning av forsvarsministeriet? Det ser mer spennende ut enn aftenavisene ga uttrykk for".

De går tilbake til haverestaurantens inngang og kaller på bekjente, som ennu sitter ved bordene under de frodige grønne trær. Ophissede, dempede samtaler. På de gruslagte haveveier føres små konferanser, som fortsettes ute på gaten. „Cina" er møtestedet for alle, som spiller noen rolle i de politiske og økonomiske kretser i Bucuresti: Deputerte og senatorer, diplomater, ministere og industriherrer. Når fire, fem stykker av dem kommer sammen, så vet sikkert en av dem om de siste hemmeligheter i storpolitikken eller om de siste intriger som er spunnet av den hofkamarilja, som regjerer bak den hvite fasade på den nye, ennu uferdige, mektige slottsbygningen.

Bucuresti lever sitt vanlige liv denne 29. august i krigsåret 1940. Riktignok er man i litt trykket stemning: Lukningstid kl. 1 om natten — en umulig tilstand for en by, hvis natteliv har europeisk ry. Men siden man måtte avgi Bessarabia til Russland, siden man er sikker på å tape Syddobrudsjaen til Bulgaria og siden man forhandler med Ungarn om Siebenbürgen, måtte man nok regne med at nattelivet blev innskrenket. De grelle lysreklamer fra kinoer og varietéer stråler imidlertid som før, og fra restauranthavene klinger folkevisenes fine, smektende melodier. På chauséen ut til Baneassasjøen raser de elegante biler ut til luksusrestaurantene og også denne eftermiddag gikk flirt og shopping sin vanlige gang mellem Café Capsa og slottsplassen.

At Romanias delegerte igår reiste til den konferanse med Ungarn, som var berammet av Tyskland og Italia, forårsaket ingen forandring i Bucurestis vanlige liv.

Den gruppe av politikere, som var kommet ut fra „Cina" vandret langsomt, pratende, langs Kong-Carol-plassen og forbi slottet.

„Hoffmarskalken har altså mistet sine gods i Bessarabia? Og hvad nu?"

Den andre trekker på skuldrene: „Han vil slå sig ned i Siebenbürgen."

„I Siebenbürgen? Atter i en usikker egn?"

„Usikker? Utelukket! Ungarene får høist et par grensedistrikter. Og foreløbig absolut ingenting."

„Forhalingspolitik?"

„Carols velprøvde metode. Forhandle, ikke binde sig. Vente, til omstendighetene blir gunstigere. Ikke treffe noen avgjørelse."

„Men konferansen i Wien? Og kronrådet?"

„Ganske riktig, man må bringe på det rene hvad som er foregått i kronrådet. Til automobilklubben?"

„Formidling akseptert betingelsesløst"

I konferanseværelset bak den hvite slottsfasade gir alle ansikter uttrykk for nedtrykthet, anspennelse og rådløshet. I timevis har man sittet sammen og man vet, at det ennu vil ta mange timer å konferere om det som der skal treffes en avgjørelse om. At kongen tilslutt vil gi sitt samtykke, er sikkert. Men hvordan skal han finne det påskudd som avlaster ham?

Ministerpresidenten har stadig måttet gjenta de viktige meldinger fra Wien eftersom deltagerne en efter en trådte inn: Ministre, ledende jurister, generaler, finansmenn:

„Ingen ny forhaling vil bli tålt. Utilfredshet i Wien over at det er gått seks uker siden forhandlingene i Salzburg. Der må straks treffes en overenskomst med Ungarn. Ungarene venter ikke lenger. Krig på kort varsel eller voldgiftsdom?"

Det er først et par uker siden ministerpresident Gigurtu trådte i spissen for den rumenske politikk. En teknikkens og næringslivets mann som ikke behøvde å tre i forgrunnen: Ledende president i 13 store foretagender, visepresident i tallrike firmaer, en mann med uoverskuelige inntekter.

Kong Carol av Romania i samtale med Lord Mayor av London ved en festbankett i Buckingham-palasset

Hvorfor hadde kongen valgt ham? Det er ingen tvil om, at Gigurtu energisk kjempet mot jødedommen i Romanias politikk og handel samt at han allerede for lang tid siden hadde tilrådet samarbeid med Tyskland. Kong Carol hadde bruk for en mann som skulde være et bevis på hans, kongens, meningsendring, fra intimt samarbeid med England til imøtekommenhet overfor Tyskland og den tyske verdensanskuelse.

Og ved siden av alt dette: Gigurtu, presidenten for Mica, Romanias innbringende gullgrube, har frivillig eller ufrivillig måttet ordne så mange gunstige forretninger for kongen, at Carol trodde å kunne stole på ham.

Kongen er forøvrig en behendig forhandlingsfører og har ofte forstått med klokt innstrødde bemerkninger og med et åndfullt foredrag om et lærd, langt utenforliggende emne å distrahere sine ministre.

Nu sitter han, grå i ansiktet, ved rådsbordet. Tåreposene under øinene er tykt opsvulmede, ansiktet har mistet den betonte stramhet som ellers skjuler dets anstrøk av fedme, sigaretten henger i mundviken.

Han lar de andre snakke. Bare av og til et opmuntrende blikk, et opfordrende ord til denne og hin konferansedeltager.

„Generalstabssjefen tilråder motstand?"

„Deres Majestet kjenner jo til våre krigsforbe-

Fortsettes side 32

Til venstre: Carol av Romania i eksil i London. Herfra forberedte han erobringen av sin trone. Entente-maktene ga ham villig sin støtte heri, da den jo var sikker på hans politiske holdning

Til høire: Efter tronbestigningen avla kongen besøk i London og Paris. På billedet ser man ham ved siden av den franske republikks president, Lebrun. Til høire for Lebrun sultanen av Marokko

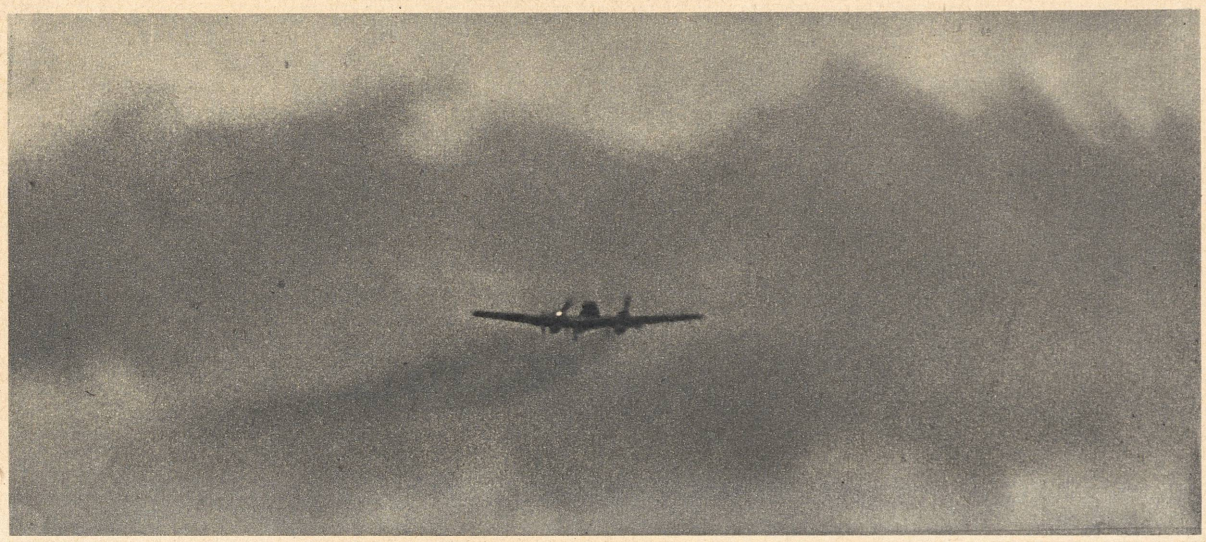
SOS

Fotografert med fjernkamera for første gang: en billedserie som på en gripende dramatisk måte skildrer sekunderne under tyske flyveres nødlanding i Kanalen

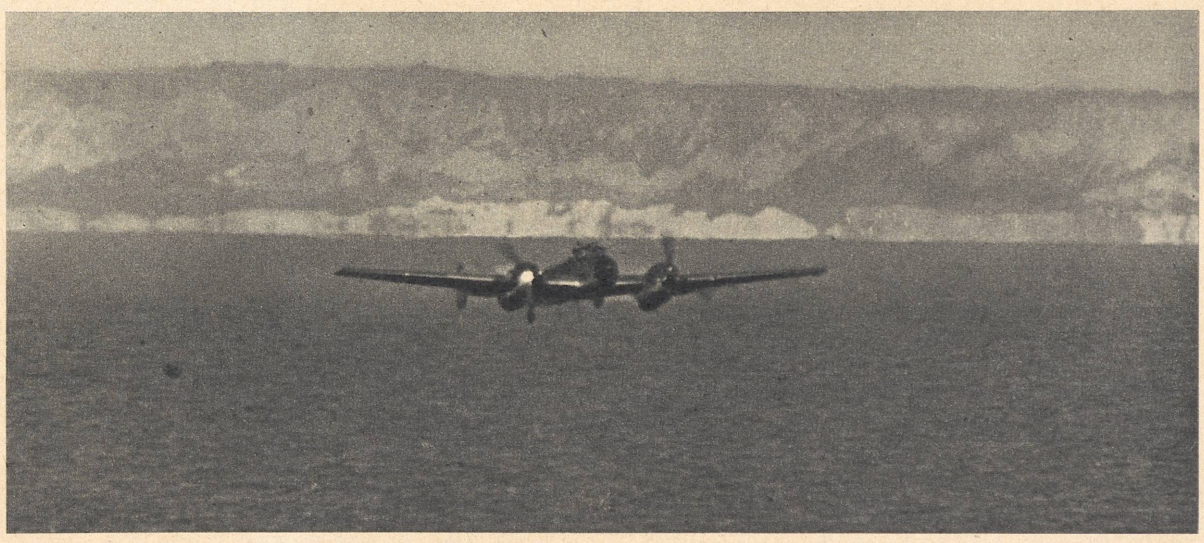
PK. Kisselbach

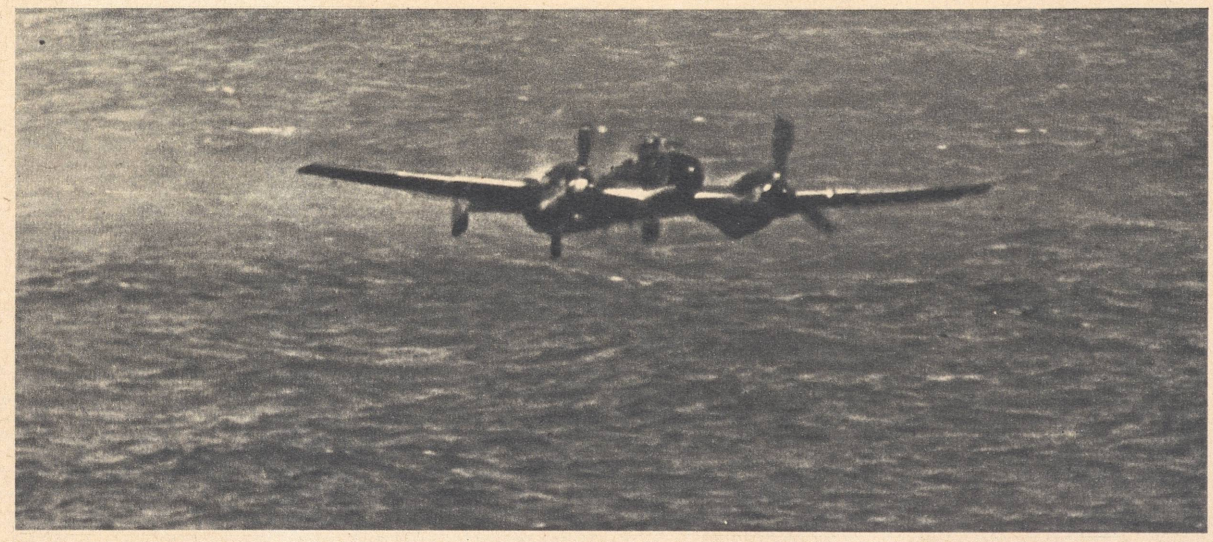
Et tysk ødelegg elsesfly vender tilbake efter en flyvning mot fienden. Det har en sort røkhale efter sig. Et jagerfly følger det . . .

Flyet senker sig mer og mer, og den sorte snorlignende skyen efter det blir stadig tykkere . . .

Nær den franske kyst svever det ennu en stund over vannet ...

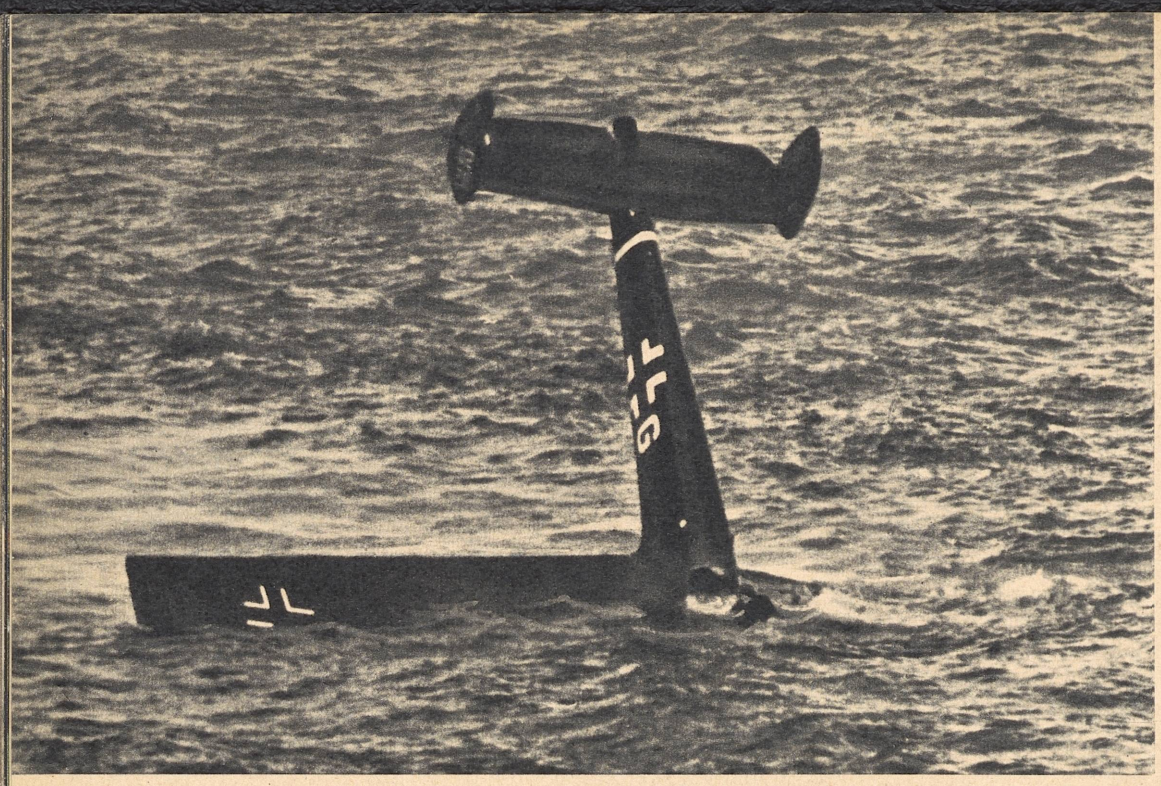
Nu ser det ut som om flyet vil lande. Det berører nesten vannet

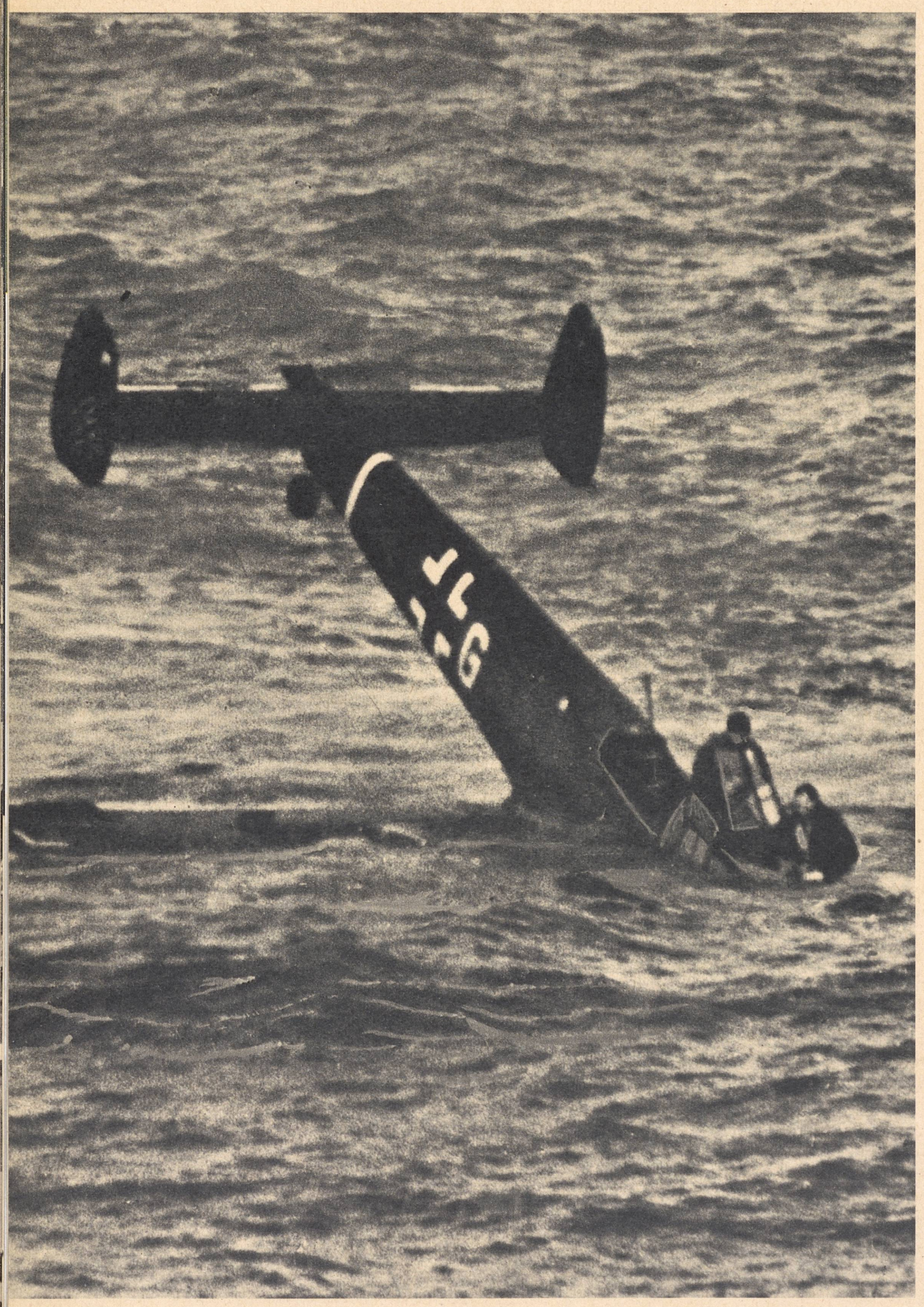
Et sjeldent foto, optatt med fjernkamera på en brøkdel av et dramatisk sekund: nødlanding! Flyet har skrudd sig skrått ned i vannet. Propellene er forvridd under det voldsomme støt. En kjempemessig vannsky sprøiter op. —

Flyet er forsvunnet i det hvite skum. Er det eksplodert? Er det sunket?

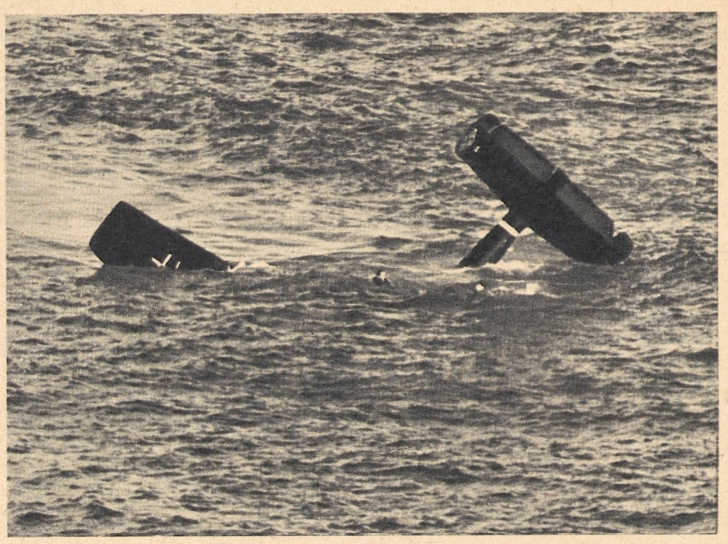

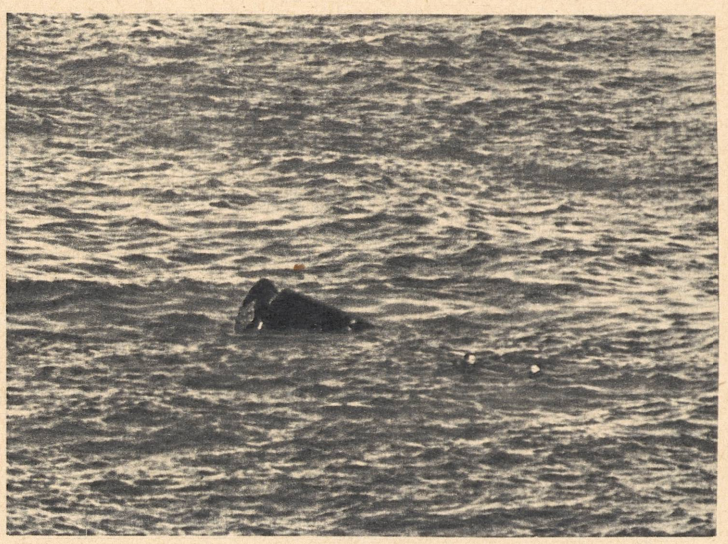
Vannskyen har lagt slg. For noen sekunder dukker flyet ennu engang op. Halen står loddrett i vannet. En mann har allerede reddet sig ut av flyet. En kamerat er ennu innesperret i førerrummet. Mannen utenfor sparker inn den farlige ruten til førerrummet

Det er lykkes! Kameratens arbeid var ikke forgjeves: gjennem den sønderknuste glasskuppelen til førerrummet presser den andre mannen sig ut i det frl

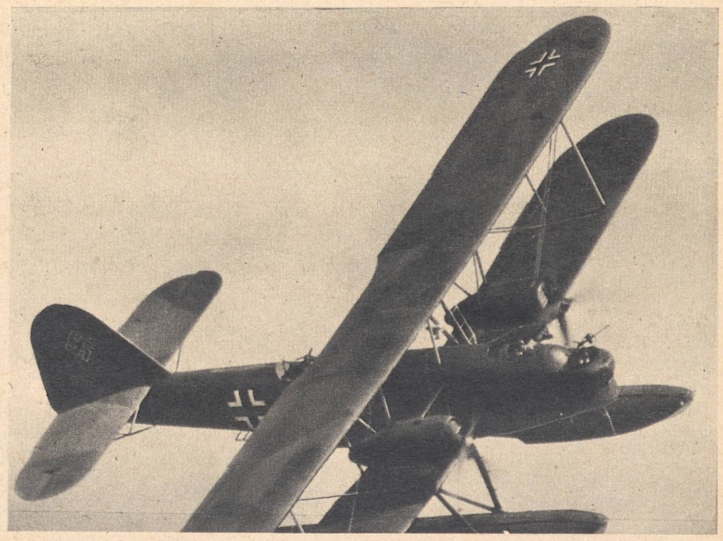
Redningsløst synker flyet. Det danner sig en hvirvel som de to menn forsøker å komme unna

Ennu kan man se bakvingen; de to svømmere driver i nærheten av den

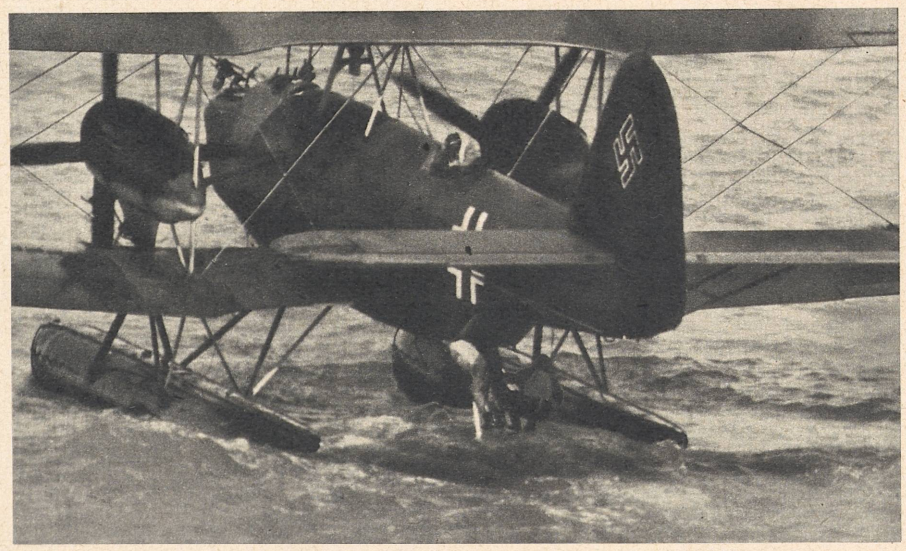

Nu er vraket forsvunnet. To menn, — bitte små punkter i Kanalen, — svømmer for livet. De er ikke fortapt

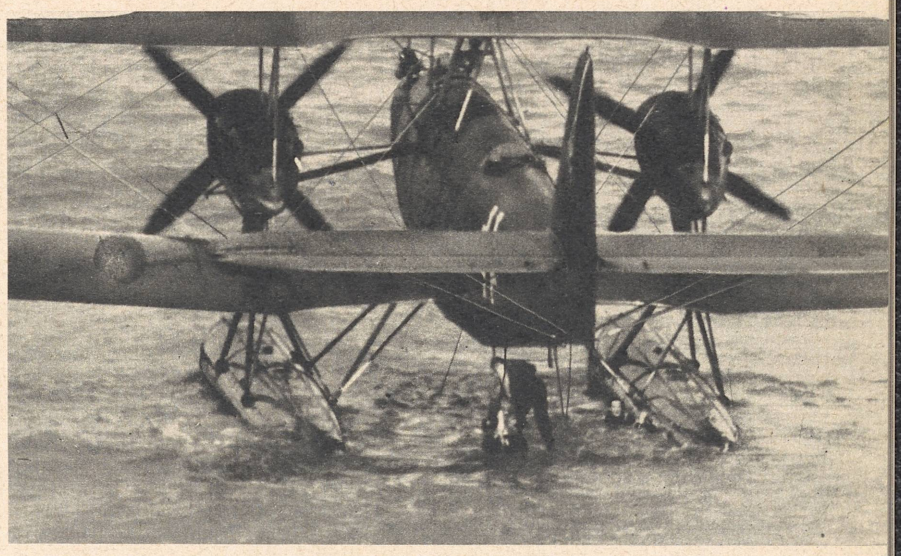

Et fly kretser over begge flyverne. Det tilhører den tyske kystvakt som har iakttatt nødlandingen fra stranden

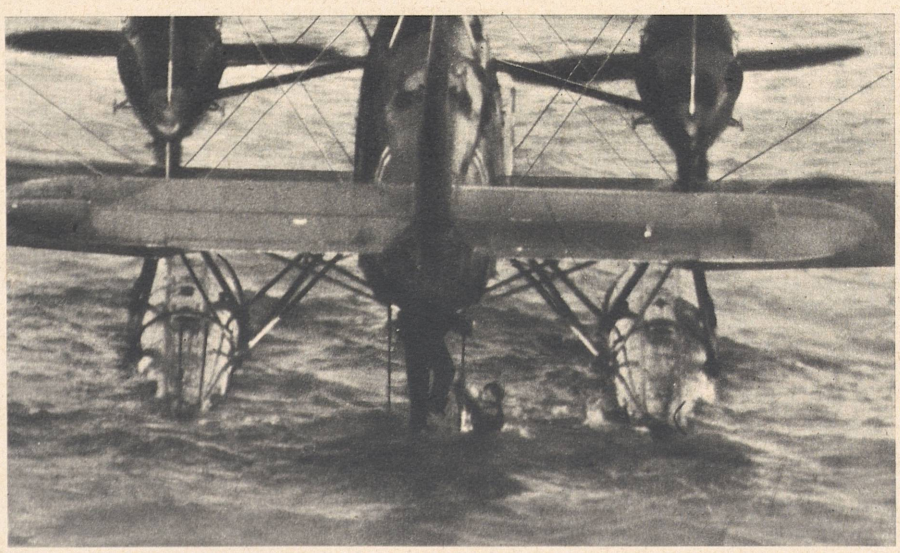
Hjelpen er nær: få sekunder senere går unnsetningsflyet ned på vannet umiddelbart i nærheten av de to menn

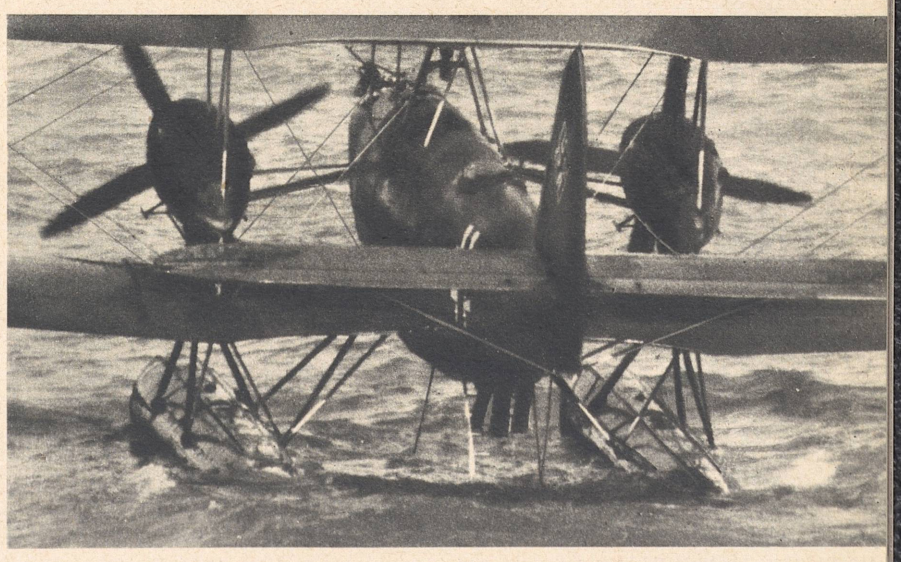
1. En av unnsetningsflyets mannskap trekker den første skibbrudne opover stigen. Den annen holder sig fast ved den høire pongtong

2. Den første mann har besteget den reddende stige. Han henger i trinnene med sin flyvedress som er blitt tung. Bare med stor møie kan han holde sig fast . . .

3. Hjelperen støtter den første mannen på stigen, og skyver ham inn i flyet. Den annen forsøker nettop å trekke sig opover stigen . . .

4. Men alene lykkes det ham ikke. En mann fra flyet trekker ham ombord. Han og hans kamerat er reddet!

Ekskong Carols linje
Her vilde England skape en ny krigsskueplass. Wienvoldgiften har fjernet også denne fare: Carol-linjen på den rumensk-ungarske grense behøvde ikke å bli tatt med storm av ungarerne

Bønn for kong Michael I
Romanias sunde innordning i det nyskapte Sydøst-Europa er fullbyrdet. Tusener av rumenere faller på kne i Bucurestis gater for offentlig å be for sin unge kong Michael

Aksemaktenes voldgiftskjennelse
Utenriksminister von Ribbentrop taler for de forsamlete ungarske og rumenske ministre i slottet Belvedere i Wien. Til høire for ham: grev Ciano

Mens den engelske krig ennu raser, opstår et

NYTT EUROPA

Neuilly-traktaten falt!
Overfor Bulgaria er en urett gjort god igjen. Efterretningen om det sydlige Dobrudschas innlemmelse vakte en storm av begeistring i Bulgaria

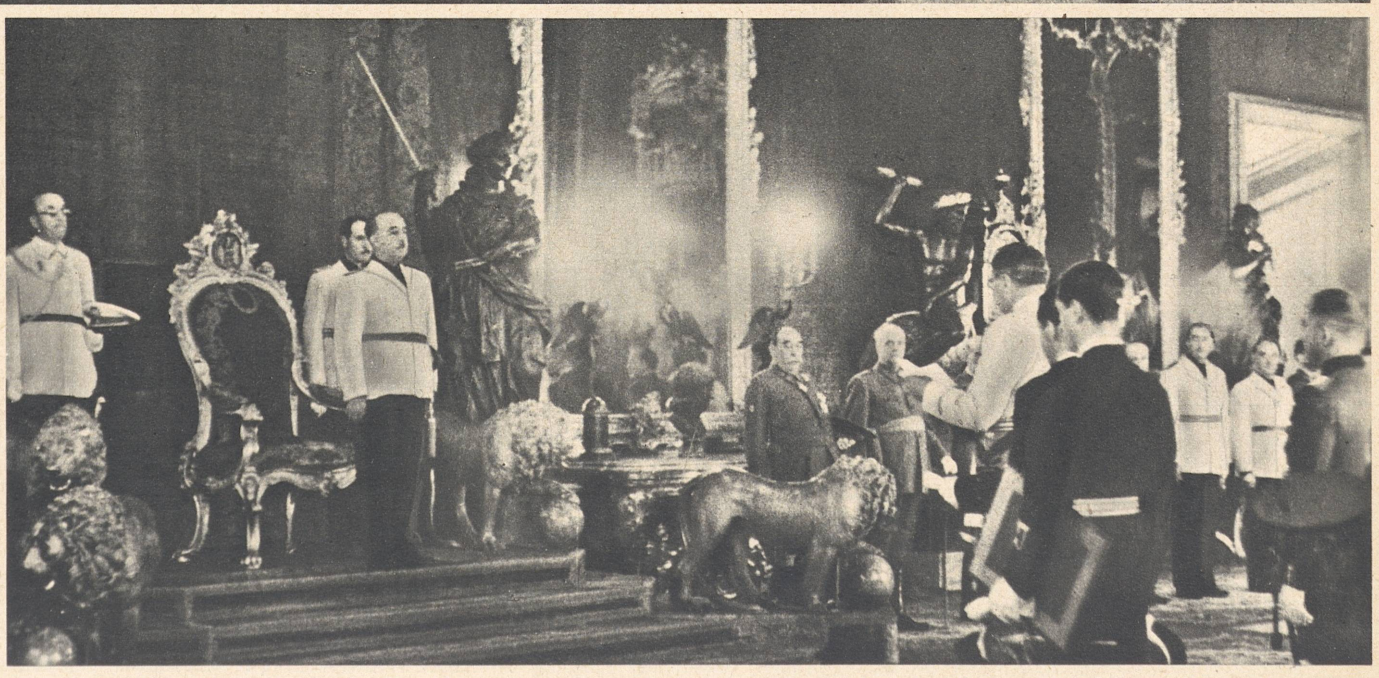

I Nagyvárad
I den ungarske del av Siebenbürgen blev den ungarske riksforstander Stefan Horthy og hans hustru mottatt med stor begeistring

General Teruzzi
(til høire) den italienske koloniminister, kom til Berlin til konferanse med der Führer

Tyskland og Spania
Den tyske våpenhjelp under den spanske borgerkrig la grunnen til vennskapet idag mellem de to land. Flyveruter og direkte tog forbinner atter Madrid med Berlin efter Frankrikes sammenbrudd. En forkjemper for det nye Spania, innenriksminister Serrano Suner (ovenfor til venstre) i samtale med utenriksminister von Ribbentrop under hans besøk i rikshovedstaden

Efter opdrag av der Führer
overrakte den tyske ambassadør i Madrid, von Stohrer, den spanske statssjef, general Franco, storkorset i gull av ordenen den tyske ørn

„Ja, vi elsker dette landet . . .“
Således begynner den norske nasjonalsang som blir sunget ved flaggparaden hver morgen før arbeidet begynner. De unge piker som frivillig er kommet sammen her for flere uker, kommer fra alle lag av folket. Hver enkelt av dem yter pionérarbeid for fremtiden. I leirene deres blir grunnstenen lagt til Norges alminnelige arbeidstjeneste

„Katten“ hjelper sitt land

Leirlederen
Hun heter Kari Lie og leder en av de 31 arbeidstjenesteleire i Norge, hvor idag allerede over tusen unge piker hjelper til i jord- og skogbruk for å gjenopbygge landet, en ung front som er organisert efter den anerkjente tyske arbeidstjenestes mønster

„Signal“ besøker den frivillige kvinnelige arbeidstjeneste i Norge

Fotos P. K. Ehlert

En munter last, trukket av fjordhesten, kjører syngende til arbeidet
Det norske jordbruk har allerede i en årrekke ikke hatt nok arbeidshjelp. Nu hjelper de unge piker bøndene, altid muntre og rede til arbeid. Overalt i det over 2000 kilometer lange land, fra Ishavet til Oslo, ligger idag arbeidsleirene deres. Allerede for 70 år siden krevet den norske prest og forkjemper for folkehøiskolene, Christopher Bruun, en arbeidstjeneste uten å vinne gehør hos sine landsmenn. Hans forslag blev først virkeliggjort ved krigen og Norges besettelse av de tyske tropper

Nyrydding er særlig morsomt og skaper nye akre!
Livet i det fri er ikke noe nytt for de norske piker. Sommer efter sommer har de syklet i overalls og pullovere til sine hytter og landsteder i Norges vidstrakte skogtrakter for å tilbringe sine ferier fjernt fra byen. Nu hjelper de bøndene som frivillig arbeidshjelp. Den tidligere fritid har de ombyttet med arbeid for sitt land. Nye akre skal opdyrkes, nye veier åpne landet for trafikk. Derfor må jorden ryddes og frem for alt gjøres fri for sten

Det tyngste arbeid blir lett
når venninner er i nærheten. Arbeidsleirens tjenesteplan forutsetter ikke noe husholdningsarbeid. Heller ikke barnepleie hører med til dagens arbeid

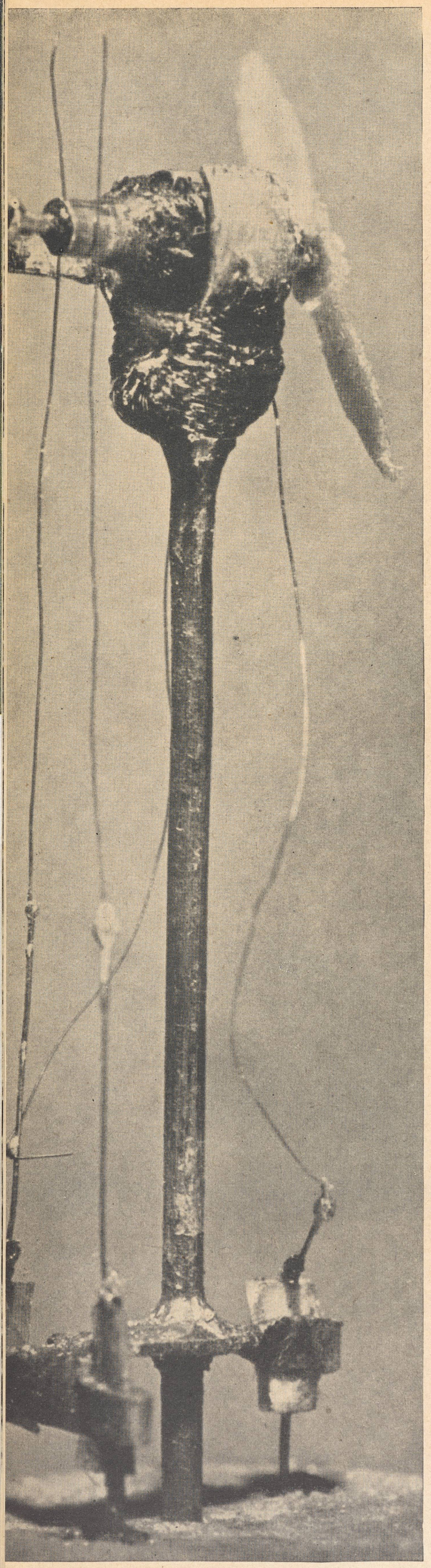
Når de om morgenen er krøpet ut av dynene
bærer det avsted til fjellengen ved leiren. Her blir det gymnastisert i fjellsolens første stråler

Halsskjerfet som visittkort:
Det oplyser enhver nysgjerrig om at den unge pike hører til Birileiren av den frivillige arbeidstjeneste 1940, „Den kvinnelige arbeidstjeneste". Spaden er bevegelsens symbol. Forkortelsen „KAT" fører tanken hen på det kjære husdyr katten, hvis kontrafei derfor også er innbrodert i hjørnet på halsskjerfet

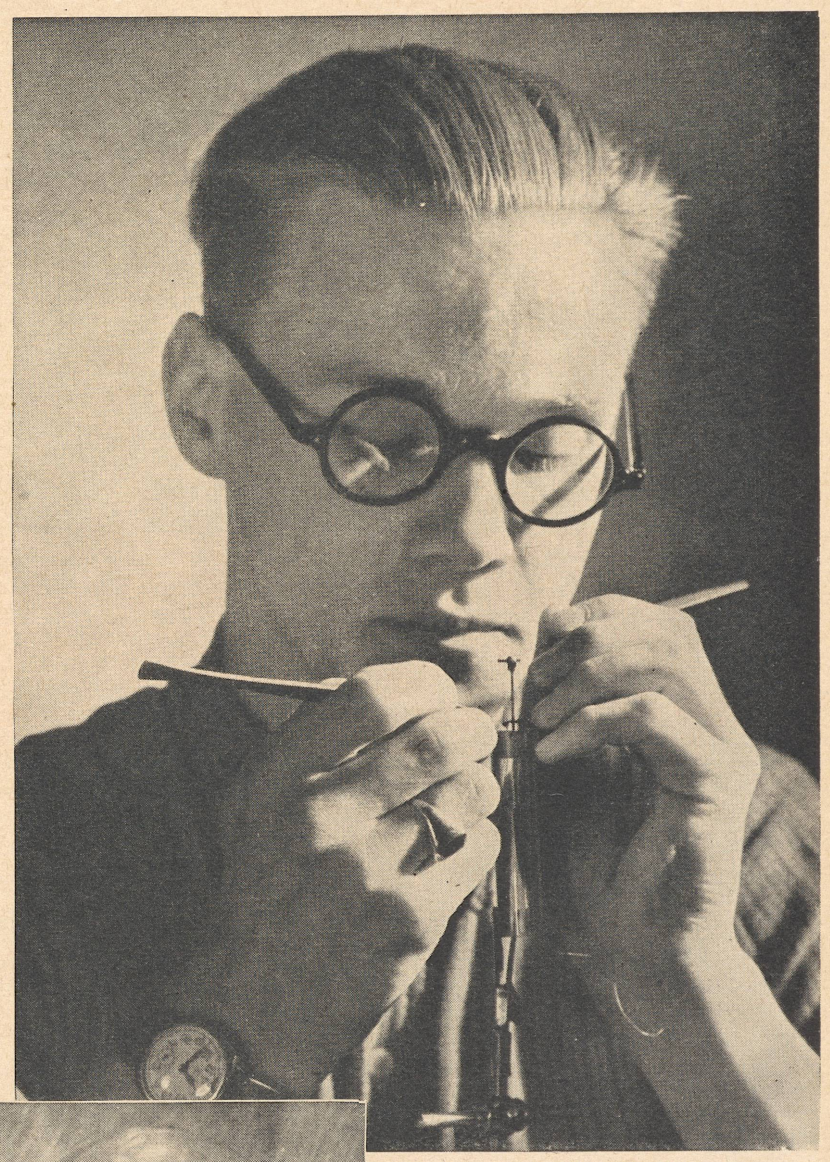
Tålmodighet + 4 volt

for den minste elektromotor i verden

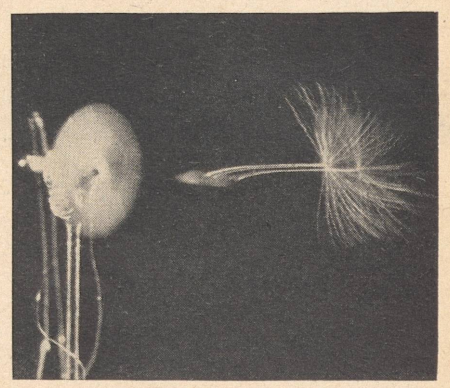
Det ørende lille kunstverk, som en tysk student har laget og som han har arbeidet på i 100 dager, er bare 5 millimeter høit. På ankerspolen og den ytre magnet har elektromotoren, som er mindre enn en flue, ialt 220 vindinger og tråden har en tykkelse av 0,05 millimeter og en lengde av 3 meter. Det mest forbausende ved det hele er imidlertid, at den som laget denne allerminste motor, arbeidet med ganske almindelig verktøi. Et tålmodighetens underverk!

„Kjempen" — på knappenålspissen. Denne overordentlig sterkt forstørrede elektromotor (Billedet til venstre) må betraktes som et lite teknisk underverk, for i virkeligheten er den svære jernstangen en knappenål, på hvis spiss den bare 5 millimeter store motor er fastloddet. En spenning på 4—4½ volt — altså et lommelampebatteri — er tilstrekkelig for å sette den bitte lille propell i gang

100 dagers arbeid med millimeter motoren. Studenten, Eric Erdmann, fra Reval arbeidet over 3 måneder på sin miniatyr-elektromotor uten å gjøre bruk av noe som helst slags maskinmessig hjelpemiddel. Hver spole, hvert trådstykke, hver vinding og hver liten skrue laget han med almindelig verktøi

Dvergen i virksomhet. Ørliten som motoren selv er naturligvis også den kraft som den utvikler. Allikevel er propellvinden nokk til å drive de befjærete løvetannfrø fremover. Løvetann-„fallskjermen" er — som man ser — større enn miniatyr-propellen

Som et forhistorisk uhyre virker den almindelige spyflue ved siden av den kun millimeterstore elektromotor, som for sikkerhets skyld blev satt under et glashylster

De interessanteste billeder fra det italiensk-franske felttog

I det bekkefaret som går nedover fra Mont d'Ambin forbi Le Planais til Bramans rykker de italienske fremstøtstropper mot landsbyen. Franske patruljer fordrives av geværild

En italiensk tropp tar en mitraljøsestilling i nærkamp like ved kirken i Bramans. På denne måte må hus efter hus, gate efter gate, renses for fienden, som forsvarer sig tappert

Brigade Cagliari inntar Bramans

Over veien, som ligger under fiendtlig beskytning, stormer hovedstyrken av regimentet Cagliari vestenfra motinngangenetillandsbyen. De understøttes av artilleriet, som allerede i en time har holdt Bramans under ild

Bramans blir erobret! Ennu ligger støvet og røken fra artilleribeskytningen over de ramte hus, ennu knatrer de lette mitraljøser, skuddene pisker fra skjulte franske avdelinger, ennu må bajonetten stadig vekk avgjøre kampen mann og mann imellem

Fast i italiensk hånd er nu Bramans og det øvre løp av Arc. Fangene har allerede forlatt stedet. Over Mont Cenis er de italienske forsterkningers lastevogner ankommet og har tatt opstilling på landsbyplassen

Italiensk flammekaster

Under den opbrettete beskyttelsesluen av asbest forråder ansiktsuttrykket den erfarne frontsoldat. Han er vant til, ganske alene og på kort avstand å rette sitt dødbringende våpen mot fienden

Over Englands klippekyst

Langs krittkystens hvite rand gikk d
de tyske jagere og kampfly dag som
å komme under de tyske flys åpne

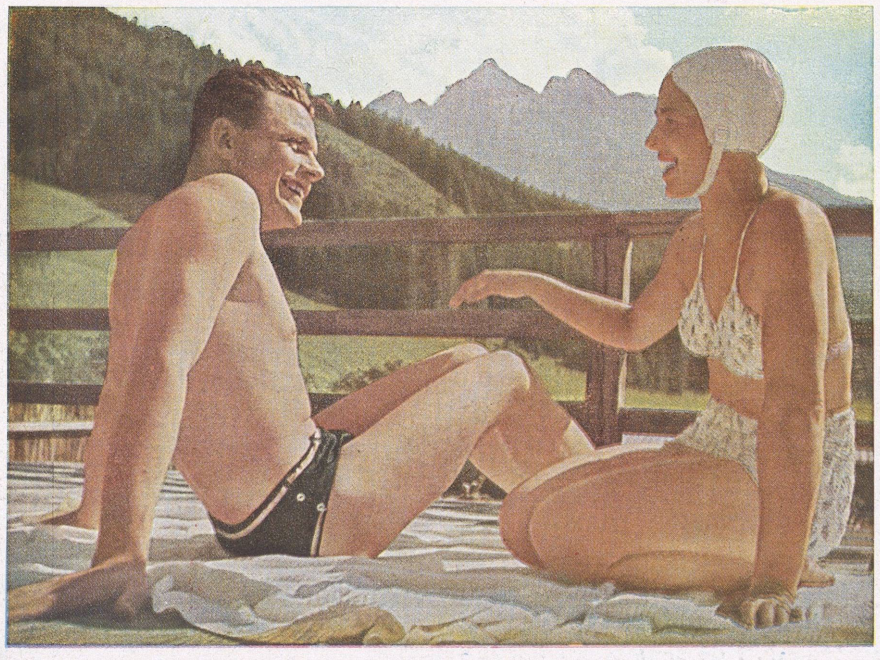
l gikk de britiske konvoiers vei. Men her streifet
ag som natt og alle skib befant sig stadig i fare for
s åpne bombesjakter, og således blev Englands
østlige havner til slutt sperret for all trafikk. I de siste ukers hårde kamper
har det tyske luftvåpen tilkjempet sig full handlefrihet, heredømmet i luften,
såvel her som på den andre siden av den hvite „krittstreken", på øien

PERMISJON

FRA DET HØIESTE NORD TIL DET SYDLIGSTE TYSKLAND

Tre billeder fra en liten fjellbygd i den tyske Ostmark: Far har permisjon! Han har en lang reise bak sig, fra det nordligste Europa — hvor han har kjempet med sine fjelljægerkamerater — til hjembygden i Syd-Tyskland. Foran døren pynter en kjærlig hånd uniformsjakken hans med hjembygdens blomster. Nysgjerrig kikker den lille datteren op på faren, som er blitt litt fremmed for henne i de lange månedene. Ved middagstid går man til bygdens svømmebad, og mor forteller om lille Inge, som på skolekartet lette efter Narvik, der hvor faren kjempet. Men allerede dagen efter begynner arbeidet. Da hjelper man gjerne til med innhøstningsarbeidet

Utenlandske journalister besiktiger en luftvernstilling under en frontreise i vest. Den tredje fra høire premierløitnant professor dr. Bømer

Utenlandske journalister i Tyskland

Hvad vil de utenlandske journalister, korrespondentene for utenlandske aviser i disse tider i Tyskland? De vil skaffe sig et sannferdig billede av de militære og politiske begivenheter. Hvem gir dem muligheten hertil?

I riksministeriet for folkeoplysning og propaganda sørger lederen av avdelingen for den utenlandske presse, ministerialråd dr. Bömer for at de utenlandske journalister får se alt som er verd å berette angående Tyskland, for det seierrike Tyskland har intet å skjule.

Den tyske utenrikspolitikk? En utenlandsk journalist vil vite noe? Hvorhen går han? Til utenriksministeriet. Geheimråd Schmidt orienterer korrespondentene om alle spørsmål og problemer i den tyske utenrikspolitikk. Begge ministerier holder daglig pressekonferanser, hvor alle vesentlige informasjoner blir gitt. Under disse konferanser blir der forestillet offiserer som har utmerket sig, og likeledes soldater som har deltatt i særlig interessante militære aksjoner.

Så snart det imidlertid dreier sig om militære anliggender, er avdelingen for forsvarsmaktspropaganda i forsvarsmaktens overkommando den kompetente instans. Disse tre instanser, i propagandaministeriet, utenriksministeriet og i forsvarsmakten arbeider hånd i hånd således at det ikke opstår noe tomrum når det gjelder å tilfredsstille de utenlandske journalisters behov for oplysninger i Tyskland. Dette nære samarbeid kommer særlig til syne under de utenlandske korrespondenters frontreiser. Ansvarlig for disse er avdelingen for forsvarsmaktspropagandaen og her særlig den utenlandske gruppe under ledelse av oberstløitnant dr. Blau som har den spesielle opgave å dra omsorg for utenlandske korrespondenter. Reiseforberedelsene blir truffet efter retningslinjer som overkommandoen for forsvarsmakten trekker op, men i overensstemmelse med samarbeidet følger også en representant for propagandaministeriet og en for utenriksministeriet med på reisen ved siden av den ledsagende offiser fra forsvarsmaktens overkommando.

Oberstløitnant i generalstaben von Wedel, sjef for avdelingen for forsvarsmaktspropaganda i lederstaben for forsvarsmaktens overkommando

Legasjonsråd dr. Schmidt, lederen av utenriksministeriets presseavdeling, orienterer hver formiddag i en møtesal i utenriksministeriet de utenlandske korrespondenter om de utenlandske begivenheter og nyheter. Til venstre: sendemann Braun von Stumm

En utenlandsk journalist forteller:

I fort Batice

Mr. Frederick Oechsner, sjefen for et av de største amerikanske nyhetsbyråer „United Press"s Berlin-kontor på Unter den Linden, uttaler følgende:

„De vil vite hvorledes vi har fått fatt i de store begivenheter i denne krig? Da er det vel best at jeg forteller Dem om den oplevelse som har gjort sterkest inntrykk på mig. Det var ved begynnelsen av den tyske offensiv på vestfronten. En liten gruppe av utenlandske journalister befant sig i en bilkolonne på vei til fronten. Ikke langt fra Eupen, sa de tyske herrer som ledet turen at vi vilde få anledning til å se beskytningen av fort Batice, den nestsiste festning i Lüttich-befestningene, som ennu holdt stand.

På en liten høide gjorde vi holdt for med egne øine å opleve det fryktelig skuespill av et systematisk stuka-angrep på panserverket. Festningsverket befant sig samtidig under svær artilleriild. Under inntrykket av dette angrep iakttok vi ennu noen tid begivenheten gjennem feltkikkert og kjørte så videre. Vi tenkte nok at vi, bortsett fra en OKW-beretning, neppe mer vilde komme i kontakt med Batice.

Langsomt kjørte vi så videre gjennem Verviers og det bakenfor liggende fredelige landskap. Vi hadde ikke planlagt noe annet enn muligvis å få en efter omstendighetene hyggelig kaffepause et eller annet sted før vi skulde gjøre holdt for kvelden. Midt på den utmerkede landevei hvor vi kjørte støtte vi så på et kjempemessig eksplosjons-

Lederen for utenlandsgruppen i avdelingen forsvarsmaktspropaganda, oberstløitnant dr. Blau, hvis gruppe drar omsorg for de utenlandske korrespondenter. Til høire for ham rittmester Freudemann, sakbearbeider for utenlandske korrespondenter og ledsagende offiser, til venstre premierløitnant von Schimpff, ledsagende offiser

Utenlandske journalister ved den daglige pressekonferanse i utenriksministeriet

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

Utenlandske journalister i Gent. Utsikt over byen fra borgtårnet. Fra venstre til høire: Mr. Grover (med ryggen til) Associated Press; von Schimpff (propagandaministeriet); Sato (Domei, Japan); Tomaselli (Corriere della Sera); Major friherre von Siegler (forsvarsmaktens overkommando); Kreuger (Aftonbladet, Sverige)

Lederen for den utenlandske presseavdeling, ministerialråd dr. Bømer leder pressekonferansen i propagandaministeriet for de utenlandske korrespondenter

krater som åpenbart ikke var meget gammelt og som stammet fra en stor dynamittladning. Vi kunde ikke komme videre. Et hurtig blikk på kartet, og vi vendte om, dreide nedad en annen vei og kjørte videre. Snart måtte sjåførene kjøre i siksakkurs for å slippe uten om svære granatgroper som også syntes å være ganske „friske". For hvert minutt kom vi nu inn i befestet belgisk avsnitt. Til høire og venstre for veien befant sig mindre og mellemstore maskingeværbunkers, kamuflert og anbrakt på fagmessig måte.

Vi kjørte henimot en landsby hvis navn vi ikke kjente og vi fikk efterhånden en merkelig følelse av at vi ikke riktig visste hvor vi overhodet befant oss. Vi så ingen tropper. Ingen bonde, ingen sivilist som kunde gi oss oplysning var å se. Plutselig skimtet vi mellem trærne det samme fort som vi en time tidligere hadde iakttatt under svær tysk ild. Over den største bunker vaiet hakekorsflagget . . .

Vi kjørte gjennem de utdødde gater inn i den helt tomme by. Ved hovedgaten sto noen ødelagte hus som melankolske vidner om et først nylig avsluttet bombardement. Landsbykirkens tårn var alvorlig medtatt. Men alt syntes på en eller annen måte uvirkelig som om det, uten at man kunde forklare sig det, hadde måttet være anderledes. Denne følelse blev ikke mindre ved at vi stadig var uvitende om hvor vi egentlig var og hvad der ennu kunde være i gang på andre steder. Med all mulig forsiktighet kjørte vi så videre opover hovedgaten. Plutselig hørte vi den karakteristiske lyd av en fremrykkende militærpatrulje. Dels i løp, dels slepende hørte vi disse usynlige soldaterstøvler nærme sig. Der kom de så om hjørnet, og vi så ca. 15—20

Lorenz transportable radiostasjoner

sendere og mottagere
for ydelser og bølgelengder til ett hvert formål

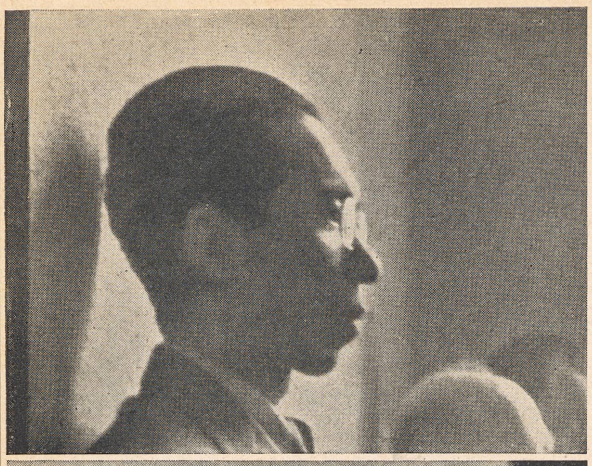
LORENZ

har verdensry

med den høyest kvalitative ydelse
på alle områder
av tysk efterrettnings-teknikk
preget av en
forpliktende tradisjon
gjennem seks årtier

LORENZ

C. LORENZ AKTIENGESELLSCHAFT
BERLIN-TEMPELHOF

Hr. Y. Moriyama, korrespondent for den japanske avis Tokio-Asahi og Osaka-Asahi

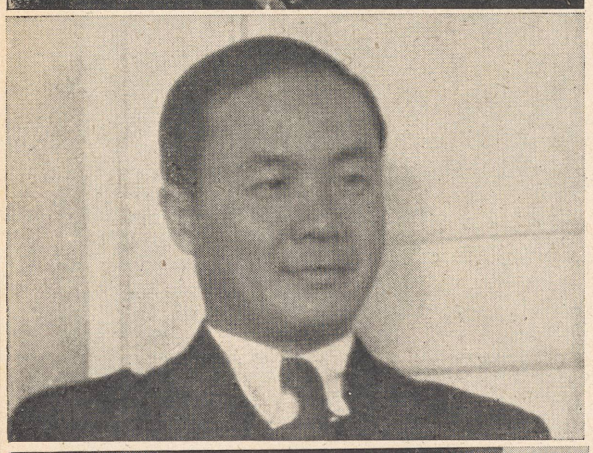
Hr. Deuel, Chicago Daily News

Hr. del Campo, korrespondent for den spanske avis „Solidaridad"

Hr. Gunnar Müllern, korrespondent for den svenske avis „Aftonbladet"

Dr. Chang, den eneste kinesiske aviskorrespondent i Tyskland

Hr. Theo Findahl, korrespondent for „Aftenposten"

Bill Shirer, den kjente amerikanske radiospeaker fra Compiegne-skogen

unge tyske soldater i full stormutrustning, med håndgranater og pistoler i beltene.

Det er vanskelig å si hvilken av de to grupper som var mest forbauset. Soldatene var støvete og svette. I deres spente ansikter kunde man lese krigens fulle alvor og på deres uniformer så man de strabaser og anstrengelser som de hadde måttet gjennemgå i de foregående dager. Noen få smilte ut fra følelsen av lett avspenning som griper menn der levende nettop er kommet ut av slagtummelen. Da gruppens fører kom nærmere hen til oss, spurte vi ham først om navnet på stedet. Han betraktet oss en smule forbauset og svarte: „Vet De ikke det? Dette er Batice. Vi har nettop stormet fortet. Flagget vaier allerede der oppe."

„Og hvor er det blitt av belgierne?" spurte vi. Med et stort smil og pekende med hånden i retning av noen høider bak landsbyen, svarte han: „Nu befinner de sig sannsynligvis der. Vi vil snart få fatt på dem. På gjensyn."

Vi gikk tilbake til vår bil og jeg må si at vi følte oss en smule urolig. Vi var åpenbart gjennem en bakdør og uinnbudne kommet inn i Batice.

Det er sikkert første gang under denne krig — og høist sannsynlig gjelder det også for de fleste kriger — at utenlandske korrespondent „besetter" en by i fiendeland før overhodet den fremrykkende seierrike armé har nådd frem Dette var min mest interessante oplevelse."

I „Auslandspresseklub", de utenlandske journalisters nye hus i Berlin, som riksutenriksministeren har stillet til disposisjon for den utenlandske presses representanter. I forgrunnen legasjonsråd Lohse fra utenriksministeriets presseavdeling

Stadig fremskridt vårt mål!

Vi fabrikerer:

Damplokomotiver
Diesellokomotiver
Dieselmotorer
Motorvogner
Jernbanevogner for persontrafikk
Godsvogner
Spesialvogner
Sporanlegg og stillverk
Jernbane-sikrings-anlegg
Dieselsleper
Last-tilhenger
Transportvogner for tung last
Muddermaskiner og avsettere
Skib
Fly

•

MASCHINENBAU UND BAHNBEDARF
AKTIENGESELLSCHAFT
VORMALS ORENSTEIN & KOPPEL · BERLIN

DER MBA KONZERN

MASCHINENBAU UND BAHNBEDARF A.G VORMALS ORENSTEIN & KOPPEL
DESSAUER WAGGONFABRIK A.G | GOTHAER WAGGONFABRIK A.G
LÜBECKER MASCHINENBAU GESELLSCHAFT

Tyske ekspedisjonskontorer:

Berlin · Breslau · Danzig · Dortmund · Frankfurt am Main
Hamburg · Hannover · Köln · Königsberg · Leipzig · Mannheim
München · Stuttgart · Teplitz · Wien

Tyske fabrikker:

Berlin-Spandau · Potsdam-Babelsberg · Dortmund-Dorstfeld
Nordhausen-Harz · Bochum

Vår utenlandsorganisasjon omfatter omkring 120 ekspedisjons-kontorer, fabrikker, datterselskaper og representasjoner.

Om eftermiddagen innmarsjdagen i Paris. De utenlandske korrespondenters bilkolonner under ledelse av rikspressesjefen dr. Dietrich i Paris. I bilen oberstløitnant Blau og professor dr. Bømer

Nedenfor til venstre: Pierre J. Huss, lederen av International News Services berlinerkontor og oberstløitnant Blau ved besiktigelsen av en full-lastet engelsk ammunisjonsvogn foran Bergues

Overregjeringsråd W. Bade med de utenlandske journalister på minneplassen i Compiègne-skogen

Fortsatt fra side 11

redelsers stilling. Må jeg få lov å bringe i Deres Majestets erindring innberetningen av 29. juli."

General Mihail, generalstabssjefen, er ofte av en annen mening enn hans offiserer. Han har ene og alene kongen å takke for sin stilling. Og nu er han nettop underveis til forsvarsministeriet.

Han blar hurtig i papirene. „Her, innberetning fra avdelingen for mobiliseringen angående de økonomiske forberedelser." På det økonomiske område er Romanias militære stilling fullstendig kaotisk. Der finnes ingen statistikk, som muliggjør en oversikt over reservene, ja ikke engang over beholdningene. De tidligere statistikker er av bekjente politiske grunne upålitelige og med hensikt feilaktige. På de siste forespørsler har bare . . ."

Utålmodig vinker kongen av. „Stemningen blant troppene?"

„Deres Majestet kjenner til forvirringen i det bessarabiske korps. Er det nødvendig å gjenta det? . . . Nu vel, de bessarabiske kommandører vilde ha kamp. Den politiske avgjørelse: Rømning uten kamp. Troppene har vært mobilisert i halvannet år . . ." Og efter et utålmodig blikk, tilføielsen: „Det siebenbürgiske korpsdisiplin er uknekket . . . de beste tropper i Siebenbürgen . . ."

De fleste av konferansens deltagere er overbevist om at Carol ikke vil gå til kamp. Han kjenner alt for godt til Romanias stilling: Utilstrekkelig utrustning og manglende materialreserver, rustningsskattene er anvendt til inntektsbringende finanstransaksjoner. Kongen må vite at kamp betyr Romanias undergang, fordi det europeiske kontinents stormakter midt under sin kamp med England ikke kan tillate at der blusser op en brand i Sydøsten. Hvorledes var forholdet for et par uker siden da man måtte avstå Bessarabia og Bukowina? Kongen avbrøt hoffmarskalk Flondor barskt, da han nevnte kjensgjerningene. Og han forbød å snakke om dette tema i hans nærvær.

Når to treffer hinannen i forværelset, hvisker de til hverandre grunnen til Carols holdning: „Å velte fra sig ansvaret, det er det han vil".

Kongen henvender sig til sin hoffminister: „Når kommer de manglende medlemmer av kronrådet?"

Urdarianu er full av respekt og ærbødighet — her, ved en offisiell leilighet, unngår de å si du til hverandre, skjønt det er en åpen hemmelighet for hele forsamlingen, at kongen og hans hoffminister i mange år har været dusbrødre.

„En del av de herrer hoffråder kan ikke inntreffe før imorgen middag, Majestet."

Ergerlig, høist ergerlig. Man har stillet ekstratog til deres forføining, man har gjort alt for å velte denne avgjørelse over på andre. Men kronrådsmedlemmene sitter spredt utover landet og Wien vil ha saken avgjort i løpet av natten. Det er et bekvemt embede å være medlem av dette kronråd, som kongen med sin forfatning skaffet for to år siden: Et par tusen lei i måneden som gasje, en strålende uniform, en tjenestebil, en salongvogn for hver av de fjorten kronrådsmedlemmer, og som kontraytelse den ringe plikt på kongelig befaling av og til å delta i et møte, hvor man har lov til å uttale sig og gå fra hinannen igjen uten at der er truffet noen avgjørelse. Et makelig embede, med hvilket kongen har fanget nesten alle de tidligere partiførere — hvem ville våge å avslå optagelse i kronrådet? Land og folk kan man så fortelle, at partiene er forenet under kongens presidium.

Fortsettes side 34

Et gammelt billede: Ferdinand av Romania med sin hustru Maria. Til høire for sin far, den senere kong Carol. På morens fang: Prinsesse Maria, senere kong Alexander av Jugoslavias hustru ... Til venstre for moren: Prinsesse Elisabeth, som senere blev gift med kronprinsen av Hellas

OTTO WOLFF

Jern- og
metallhyttedrift

★

Maskin-
fabrikker

★

Jern- og
metallhandel

Köln a. Rh. · Berlin

Frankfurt a. Main · Hamburg

Leipzig · München · Nürnberg · Stuttgart

Fortsatt fra side 32

Kong Ferdinand av Romania, kronprins Carol og prins Nikolai ved dronningens bisettelse. Hun var under navnet Carmen Sylva blitt en kjent forfatterinne

Fru Zizzi-Lambrino, for hvis skyld kongen hemmelig deserterte fra hæren under verdenskrigen 1914—18 for å gifte sig med hende. En sønn stammer fra dette ekteskap. Ekteskapet blev efter et års forløp erklært ugyldig

Madame Lupescu, som spiller en så stor rolle i kongens liv

Et svakt smil glir over Carols trekk. Hvorledes var dog den grove vittighet som en tidligere ministerpresident hadde laget om kronrådet? „Et nytt sirkus med gamle klovner".

Det var ergerlig, høist ergerlig, at det ikke er mulig å få tak i alle kronråderne før avgjørelsen må treffes.

Klokken blir to om natten og den blir tre. Fra utenriksministeriet kommer av og til en forpustet embedsmann: „Ny telefonopringning fra Wien: Utenriksministeren må nu endelig få vite om han skal samtykke eller avslå."

Hvem har ansvaret?

Man gjør det heller ikke lett for Carol. I all hast har man tilkalt partiførere og politikere tilhørende de opløste og forbudte partier og til sin største overraskelse befinner disse sig plutselig i kronrådet. A komme vekk fra ansvaret — det er hensikten også med denne forholdsregel. Men de politikere, som man ved tidligere anledninger har krenket, er ikke så lette å bevege til i denne avgjørende time plutselig å ta en del av ansvaret.

„Deres Majestet fant det ikke nødvendig å underrette oss om forhandlingene med Ungarn".

Koldt og reservert fremkommer Dinu Bratianu med dette forbehold og et antall politikere gir ham sin tilslutning. Også Maniu, som var siebenbürgisk-rumensk nasjonalist på et tidspunkt da Siebenbürgen ennu var ungarsk, nikker bekreftende.

„Og nu skal der plutselig avstemmes over en voldgiftsdom, hvis innhold ennu ingen kjenner?" Jo mer tilslutning Dinu Bratianu får hos en del av forsamlingen, jo mer finner han å kunne spille den forbitrede patriots rolle. „Jeg er imot voldgift. Jeg er imot betingelsesløs akseptering. Jeg er for krig mot Ungarn, efterat Bessarabia blev opgitt uten kamp."

De vet godt, akkurat som Carol, som hans ministere og som de kronrådsmedlemmer som var å opdrive til dette første møte — de vet likesom alle de andre tilstedeværende i rådssalen, at en kamp vilde være vanvidd, at den vilde bety kaos i Sydøsteuropa og Romanias ende. Men de spiller det samme spill som Carol selv: Heller ikke de vil overta ansvaret. De vil ikke spare Carol for selv å ta den avgjørelse som nu må treffes.

Man merker hvorledes den gjennem lange år opsamlede forbitrelse, antipati og hat mot Carol stiger op av forsamlingen — det finnes ikke en, med unntagelse av hans intimste venner som han ikke har skuffet, ikke en som har tiltro til hans storladne herskergestus.

Man hører andre stemmer: „Hvis beslutningen fattes — da uten vårt samtykke. Ingen offentliggjørelse, som gir folket en falsk forestilling om at det har vært enstemmighet."

Er Carols manøver mislykket? Lar hans plan, som gikk ut på å la andre ta ansvaret for hans forfeilede politikk, sig ikke gjennemføre?

Endelig klokken fire om morgenen er man kommet til et resultat. — Forbindelsen med Wien er etablert. I telefonen gir ministerpresident Gigurtu i Bucuresti meddelelse til utenriksminister Manilescu i Wien: „Formidling betingelsesløst akseptert."

Den dårlige samvittighets politikk

Det er knapt otteogfirti timer siden at avisguttene løp over Kong-Carol-plassen med meldingen: „Konferanse i Wien. Tyskland og Italia innbyr Romania og Ungarn."

Lange beretninger om de delegertes avreise fra nordbanestasjonen i Bucuresti. Redaksjonelle artikler som med store ord forkynte: „Aldri vil Romania opgi siebenbürgisk jord uten kamp." Skarpe angrep mot Ungarns krav.

Men det var som om den dårlige samvittighet talte ut av disse meldinger, disse store ord og trusler. Og den dårlige samvittighet syntes å beherske hele det Romania som bekjente sig til Carol.

I et år hadde krigen rast over Europa — Englands krig mot de nye krefter på Kontinentet. Romania måtte ikke lide under denne krig. Aldri hadde landet hatt større muligheter for å kunne dra fordel av sine hveteakrers og oljekilders rikdom.

Men Romania hindret selv sin opblomstring.

For tyve år siden: Efter sentralmaktenes og efter Russlands sammenbrudd, vant Romania viktige områder slik som det før hadde vunnet det bulgarske Dobrudsja. Da balkankrigen sluttet var Romanias omfang svulmet op til det dobbelte. Riktignokk var Siebenbürgen, som man tok fra Ungarn, det land hvor den rumenske nasjonalbevissthet hadde sin oprinnelse. Men med Siebenbürgen vekslet halvannen million ungarer sin nasjonalitet, Bessarabia — moldauiske fyrster hadde for århundrer siden hersket der, men der levet også russere og ukrainer som blev innlemmet i det nye Storromania. Og likedan var det i syden med det bulgarsk befolkete Dobrudsja. Det gamle Romania hadde rett til vinne områder, Storromania overdrev og utvidet disse rettigheter.

Fra det kunstig opsvulmede Romania kom der embedsmenn uten fagkunnskaper inn i de nyervervede områder. Landsbyskolelærere, som plutselig skulde undervise ved gymnasiene. Gymnasielærere, som plutselig skulde være universitetsprofessorer. Små advokater i førende juridiske stillinger.

Den dårlige samvittighets politikk. Stadig nye formaninger utenfra om å gjøre slutt på striden med naboerne og å gjøre god igjen uretten fra 1919 Men Carols Romania, Balkans største stat, vilde være parthaver i de seirende makters forretning av 1919. Det var et ledd i Frankrikes forbundskjede om Mellemeuropa og Englands representant på Balkan, da det blev slutt på Frankrikes forbundssystem ved Tsjekkoslovakias sammenbrudd.

Og atter den dårlige samvittighets politikk da krigen av 1939 begynte. Englands krig. Vennskapsavtalen mellem Tyskland og Russland. Nye formaninger til Romania om endelig å komme til et forlik. Men Carol forkynner mobilisering. Carol fører en „aldri"-politikk. Inntil Russland tar hele Bessarabia og Carol ved sin holdning overfor hele verden må bekjenne at man ikke kan slåss, man har bare spillet stormakt.

Fred i Sydøsteuropa? De stridende naboer: Romania, Ungarn, Bulgaria, tilkaller Tyskland som megler. I krigssommeren 1940 holdtes der konferanser i Salzburg: Det tyske rike ga råd med henblikk på et forlik. Men uke efter uke går hen, og rumenske politikere og rumenske aviser fører et stadig mere truende språk overfor Ungarn. I de konferanser, som skulde føre til en overenskomst, erklærer de rumenske delegerte formelt overfor ungarerne, at de ikke hadde til hensikt å gi noe tilbake av Siebenbürgen.

Over Romanias politikk og over det rumenske diplomati står imidlertid kongen.

„Det er bare kongen som regjerer i Romania." Atter og atter har Carol utgitt denne parole for landet og for verden. Og i løpet av ti år har Carol sørget for at enhver avgjørelse, helt ned til den laveste embedsutnevnelse, blir truffet bare av ham og hans tilhengere. „Bare en ledelse, bare et ansvar, — kongens".

„Finnes der noen utvei, Ernest?"

Vaklende av overtrethet reiser kongen sig fra forhandlingsbordet klokken syv om morgenen. Skjør og rusten i stemmen av tobakksrøk. Askebegrene, som ofte blir tømt av lakeiene, er atter fulle av aske og sigarettstumper. Her og der står restene av hastig fortærte smørbrød.

„Begynner man klokken ni i Wien? Jeg skal være ferdig til klokken ti".

Han vinker på oberst Filoti, sin adjutant, og på hoffministeren Urdarianu.

Også ministrene, statssekretærene og generalene er bleke, forvåkne og nedtrykte. Stadige telefonopringninger hele natten igjennem. Høie embedsmenn fra utenriksministeriet, fra innenriksministeriet og sikkerhetstjenesten kommer og går. Generaler, som man i al hast hadde hentet fra den høie, hvite, i en halvrunde opførte bygning for forsvarsministeriet på Piaza Valter Mărăcineanu. Avsendelse av telegrammer til korpskommandørene og til de diplomatiske representanter. Og under hele dette nattlige arbeid hadde man den nedtrykkende, fryktinngydende følelse at det var forsent.

Generalstabssjefen, general Mihail, blir stående med sine menn i palassets inngang. „Tross alt — hvis voldgiftsdommen er ugunstig, vil vi kjempe." De andre nøler med svaret. Ministerpresidenten går forbi. Man kan se det på ham, hvilken byrde som ligger på hans skuldre. Han vet allerbest, at en kamp vilde bety selvopgivelse, fordi kampen går om posisjoner som Romania aldri kunde holde.

På denne tid hviner allerede de store kraner, som ruller frem og tilbake på skinner langs palassets fløier, og løfter op svære stenladninger: bak de rå, upussede teglstensfasader arbeider håndverkerne mellem de nakne murer i de øverste etasjer. Kong Carol har latt foreta grundige nedrivningsarbeider — det er en stor, bred plass foran det slott som han bygger sig og som skal omgis av nye praktbyggverk.

Fortsettelse i neste hefte

Vunnet!

Altså lønnet det sig allikevel!

Lodd må man holde fast på! For å spille i lotteriet må man ikke bare være heldig, men også ha litt tålmodighet. Allerede tusener og titusener av Deres medmennesker er takket være deres tålmodighet blitt lykkelige, men heller ikke få har på grunn av utålmodighet gått glipp av lykken. Eller vilde kanskje ikke De ergre Dem hvis De idag opgir loddet, og en annen imorgen vinner 100 000 på det? En gevinst i det største og gunstigste klasselotteri i verden kan med et slag opfylle alt det som hittil var en ønskedrøm. For Dem kan det bety en rolig sikker livsaften, den kan sikre Deres barns fremtid, den kan virkeliggjøre Deres planer i et nu. Derfor skal De spille med. Men husk: bare på lodd som er betalt i rett tid før trekningen kan man kreve gevinst.

Igjen dreier det sig om mere enn 100 millioner Rm., — 480 000 gevinster og tre premier på hver 500 000 Rm. For det tyske rikslotteri går tross krigen uforandret videre. Trekningen av første klasse i det 4de tyske rikslotteri begynner den 22. oktober 1940. Altså: ennu idag til en av Staatliche Lotteris' kasser! Forny Deres lodd eller kjøp et nytt! 1/8 lodd koster bare 3 Rm. pr. klasse. Alle gevinstene er fritatt for inntektsbeskatning. Hvis De ikke vet om noen av det tyske rikslotteris kasser, hvor De kan kjøpe et lodd, får De en fortegnelse gjennem Deutsche Reichslotteri, Berlin W 35, Viktoriastrasse 29

4. Deutsche Reichslotterie

Hvor i består dens verdi?

Denne lille ytterst billige sparesuper tar selv kortbølgesendere fra andre verdensdeler (og slik som den tar dem) og det er allerede meget! Man blir heller aldrig trett av å høre på den. Den er et riktig lite musikkunder – en ekte Telefunken, denne meget utbredte super 054 GWK – og det sier alt! Først når De benytter den, kan De se hvor godt det er å ha en Telefunken, som er i besiddelse av det beste innen teknikken, da største ydelse og skjønneste klang, og er å få i enhver prisklasse!

Telefunkensuperne leder!

I over 70 land, altså så godt som over hele jorden, setter man pris på den, på grunn av dens absolutte tilforlatelighet og uefterlignelige klangfylde. På grunnlag av de stålrør i den harmoniske serie som Telefunken har utviklet, ryggraden i den moderne mottagerteknikk, byr de nye Telefunkensupere summen av nesten 40 års forsøk, erfaring og arbeide for radioens fremskritt i verden.

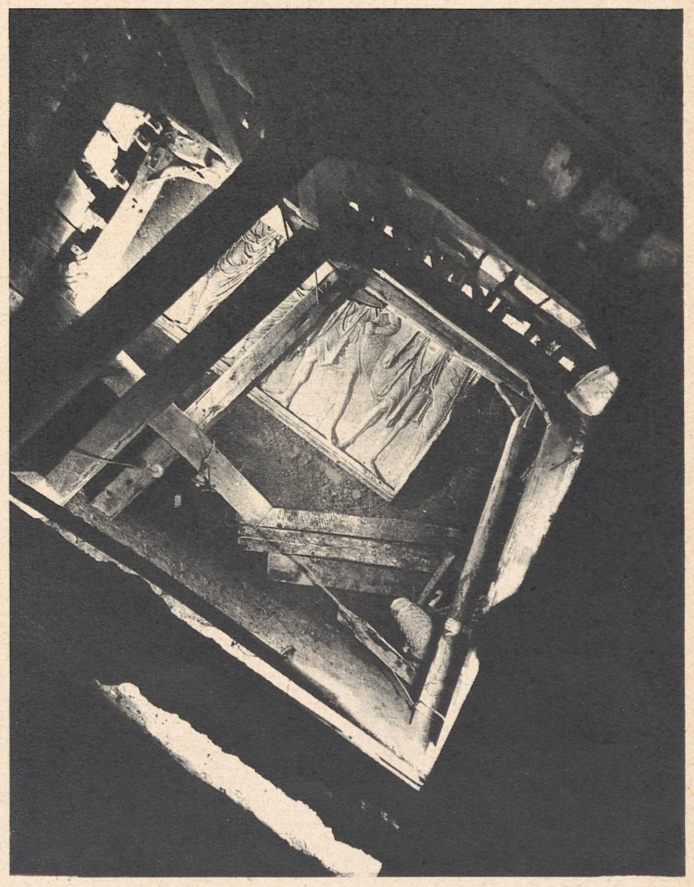
TELEFUNKEN

KEISER DOMITIAN DRAR I KRIGEN

Opdagelse av en kjempefrise i Rom

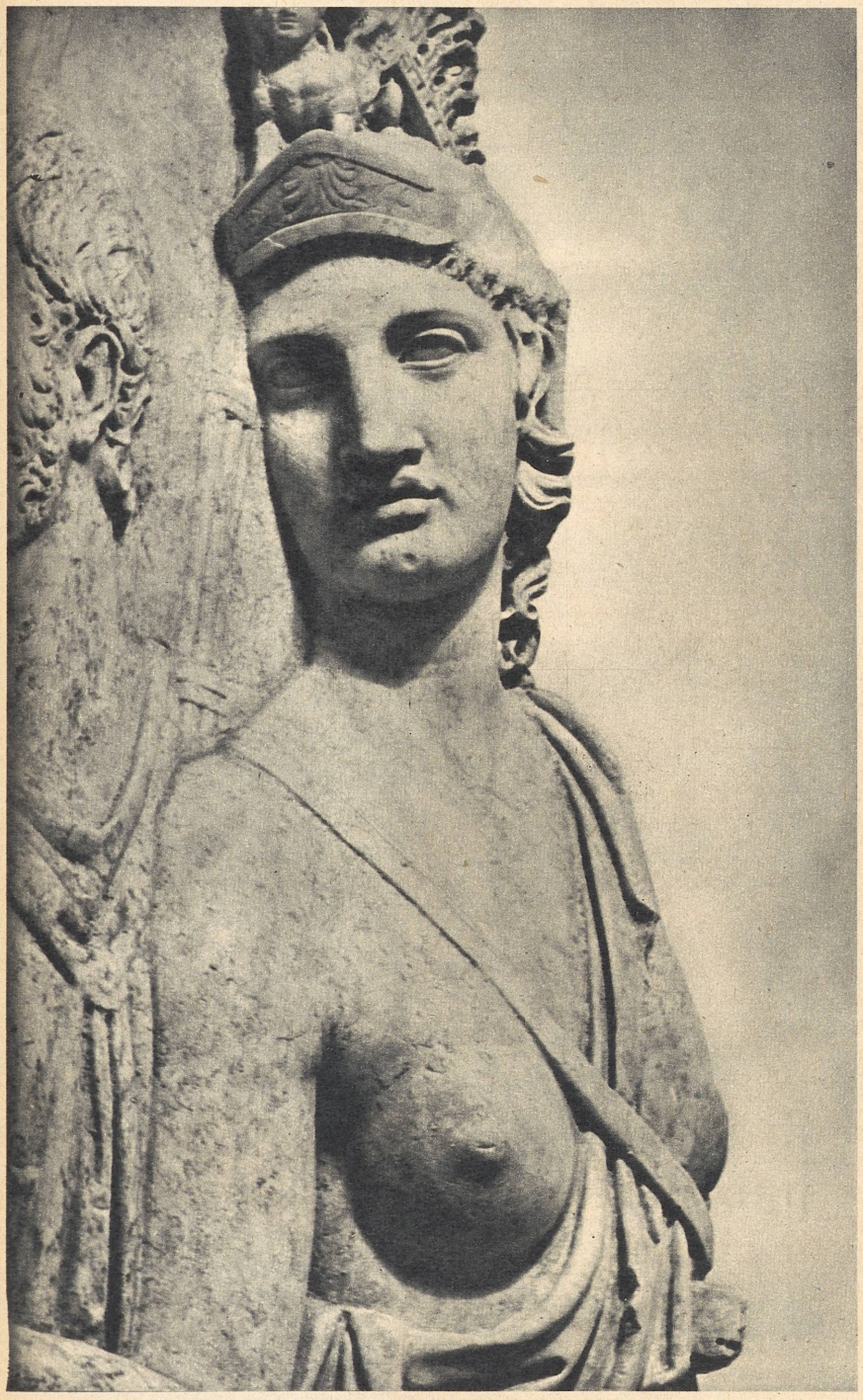

Plassen ved Palazzo della Cancelleria Her blev Domitian-frisene opdaget

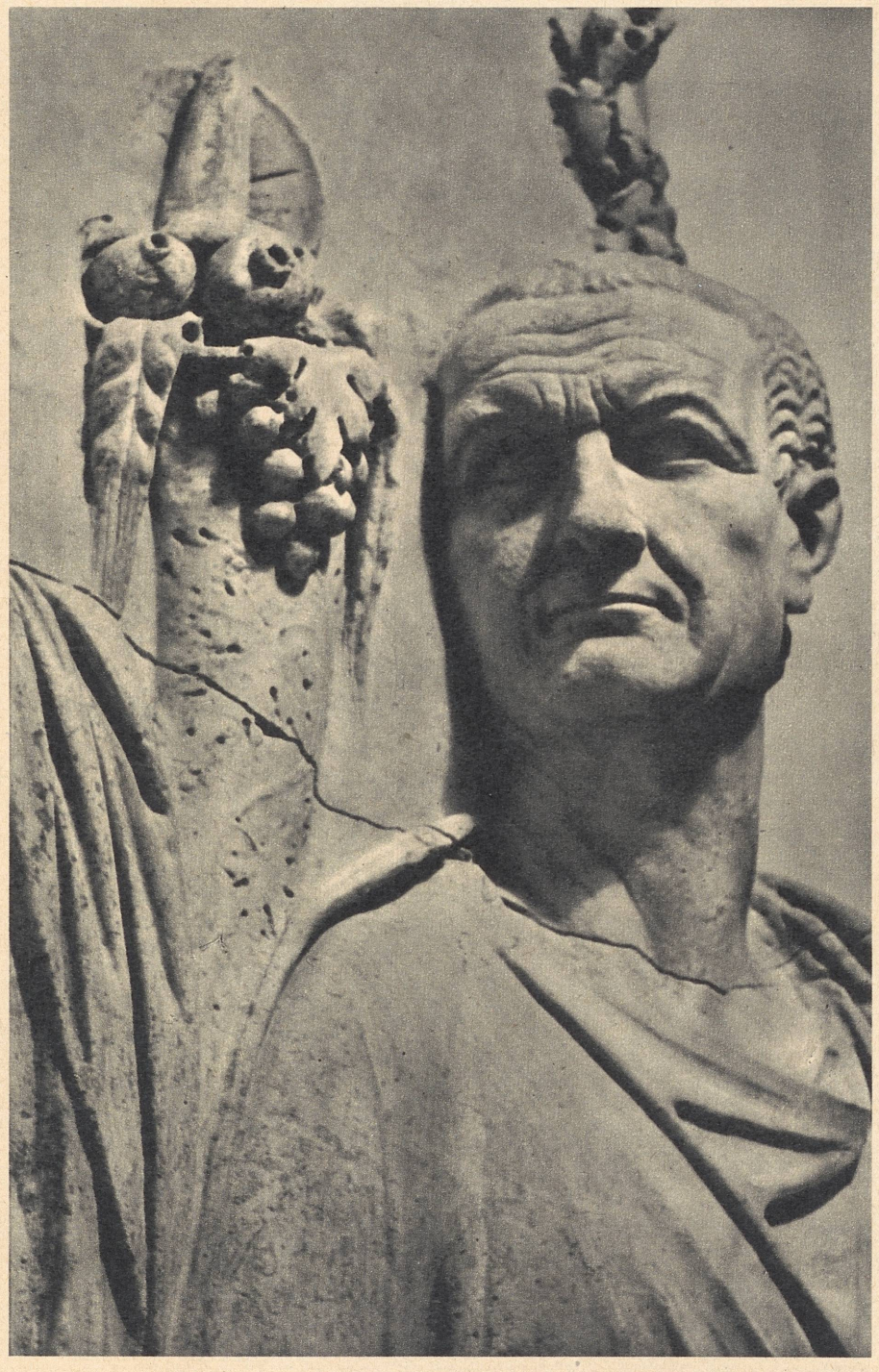

Et blikk ned i den 8 meter dype sjakt hvor den ene relieff-tavle blev funnet

At det gamle Roms jord ennu holder skjult en rikdom av skatter, beviser atter et nytt, betydelig funn som blev gjort midt i denne evig levende by. På grunnstykket til det gamle Palazzo della Cancelleria, som ligger ved Corso Vittorio Emanuele, denne trafikkens pulsåre, opdaget man to kjempemessige friser, hver på 6 meter. Det var gatearbeidere, som støtte på denne kostbarhet i en dybde av 8 meter. Nu er begge friser, som sannsynligvis var tiltenkt en

Den klassiske skjønnhet
i utformningen av soldaterdydenes symbol viser de nye funns kunstneriske modenhet. Kledd som amasone, har hun det ene bryst utildekket

Keiser Vespasian
Det viljesterke hode med det vidtskuende energiske blikk er ekte „romersk" i sin kraft og fengslende portrettlikhet

„Soldaterdyden" med den sfinkssmykkede hjelm ledsager keiser Domitian i kampen. Roms heroiske holdning lever i dette relieffutsnitt

stor triumfbue for Keiser Domitian, opstillet i museene i Vatikanet og Antiquariet på Caelio i Rom, og viser det uklanderlige marmorarbeid av fremragende romerske billedhuggere og det så godt vedlikeholdte edle carrariske materiale.

Der ruster den unge Keiser Domitian sig til krig, ved siden av ham står hans far, Vespasian, med den romerske imperators markante, i mange slag herdede ansikt: krigere skrider forbi med mektige skritt, liktorer bærer imperiets symboler — fasciobundtene, selv Mars og Minerva kommer for å hjelpe de dødelige; kledd som amasone, smykket med en prektig hjelm, står symbolet på soldatens dyder ved siden av keiseren. I dette verk dokumenteres den klare ro og realistiske utformning som var karakteristisk for de romerske kunstnere i den flaviske tid og som gir det plass ved siden av de beste romerske arbeider fra den tidlige keisertid så som relieffene på den berømte „Ara pacis Augusti" eller de på Titusbuen. Ennu mens Domitian levet — han regjerte i årene 81 — 96 — blev begge disse friser bestilt — vidnesbyrd om romersk makt og krigersk stolthet.

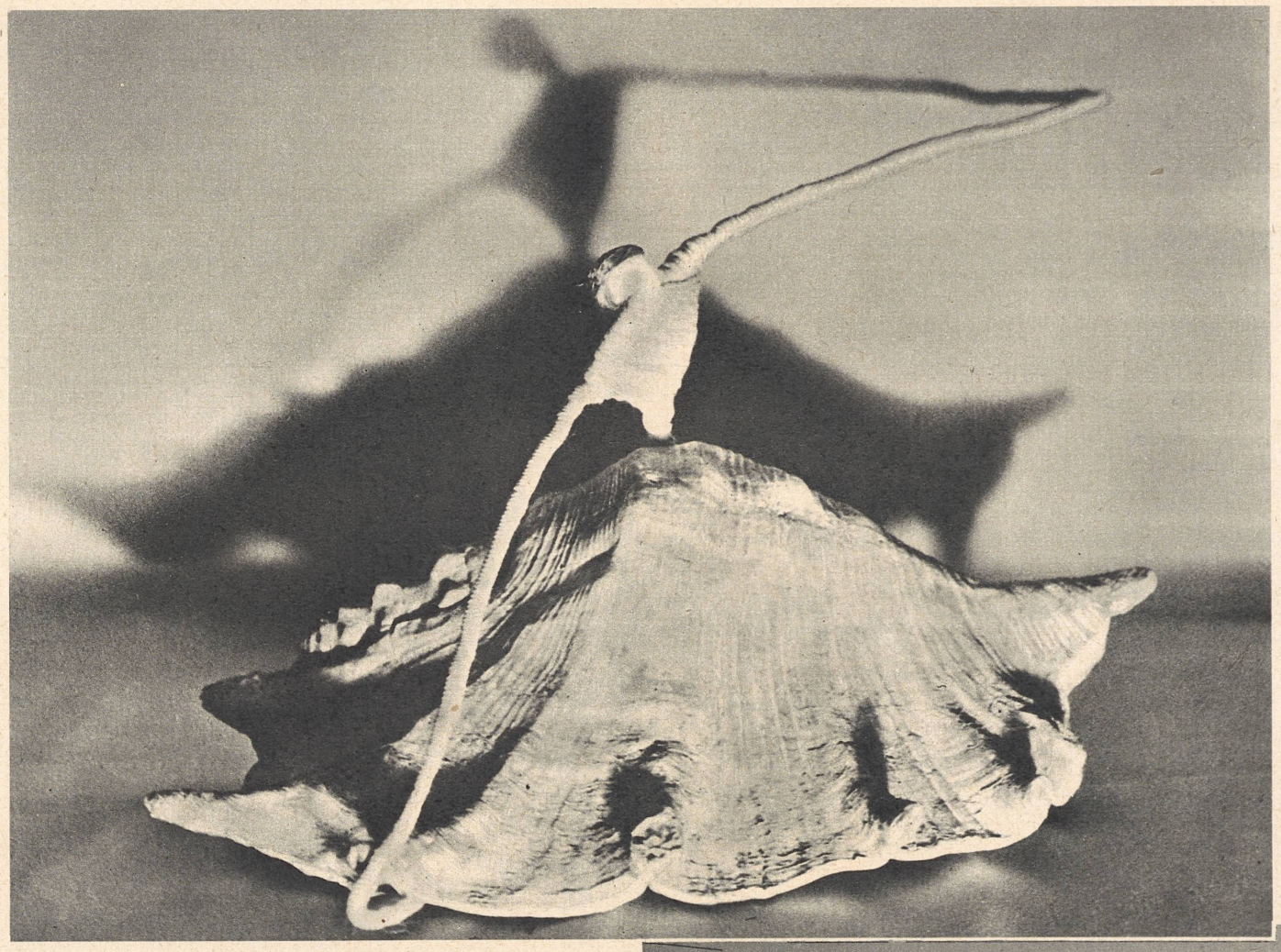

Far og sønn, den kamperfarne keiser Vespasian og den ennu unge Domitian står overfor hinannen. Mellem begge, det romerske folks skytsånd som den mannlige skjønnhets idealskikkelse

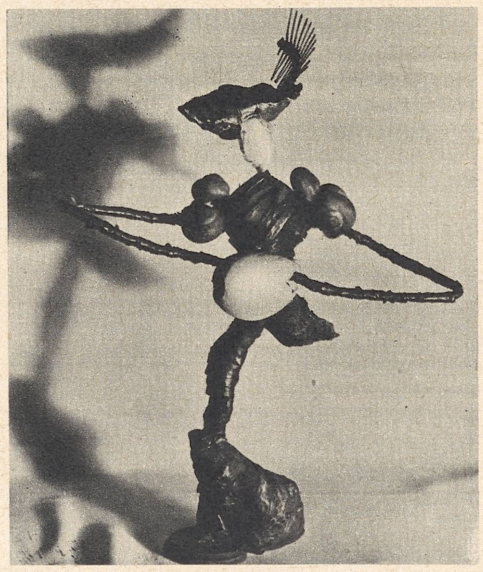
Man tar . . .

ting som man vilde kaste bort

. . . noe av hvert fra avfallsbøtten og blander med litt fantasi: og de morsomme skulpturene, som den argentinske kunstnerinnen Dargo gleder et kresent publikum med, er alt ferdige.

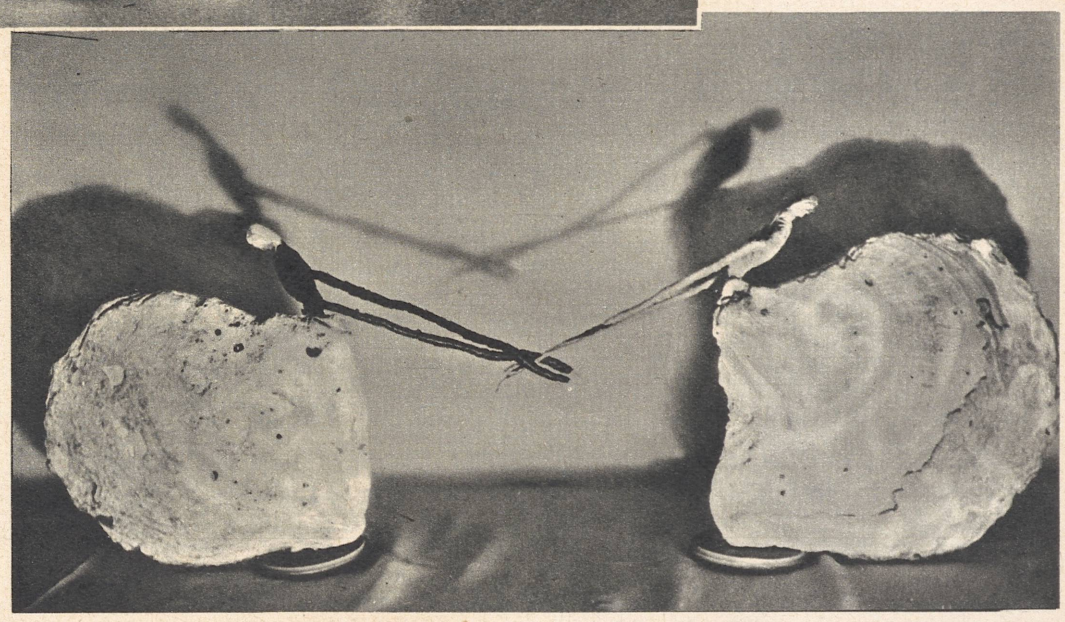

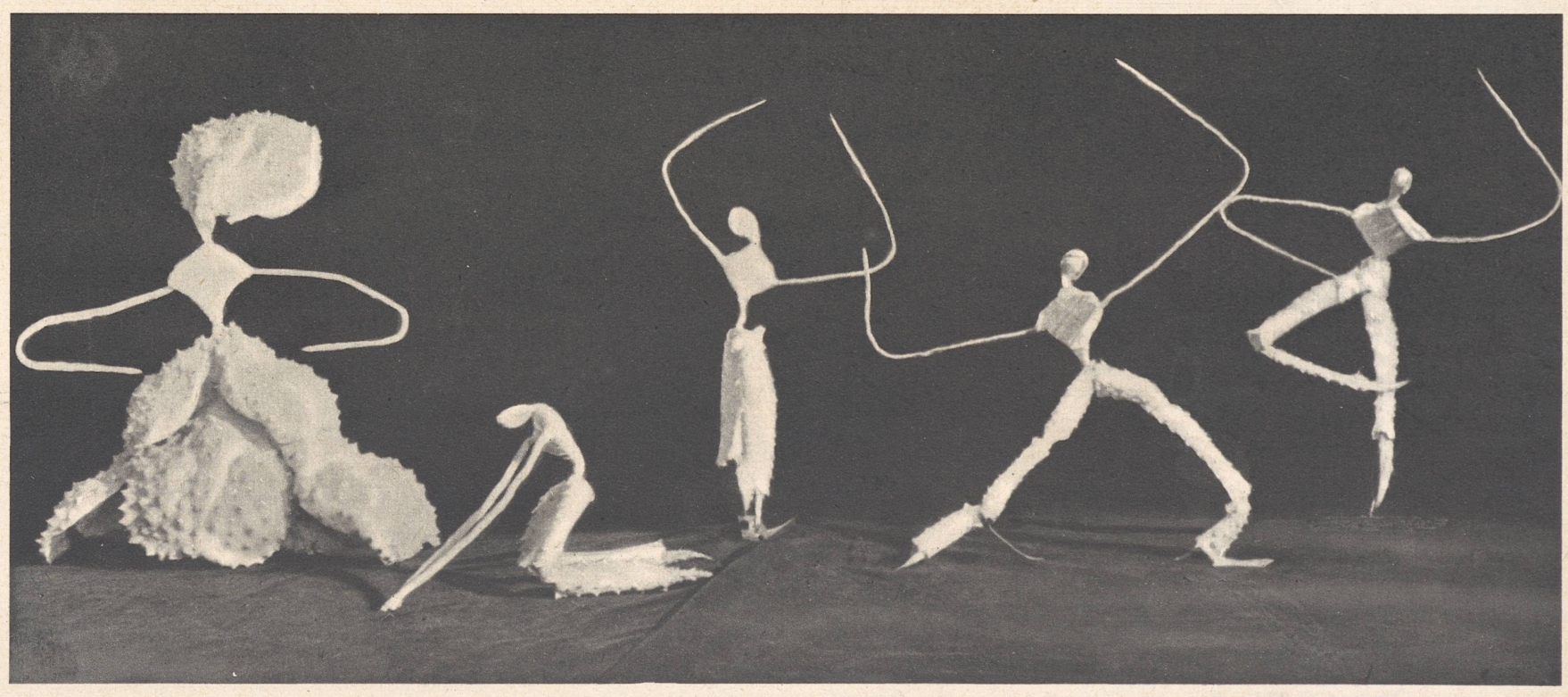
„Danserinnen“, skapt av en stor grå musling og et stykke ståltråd som er omviklet med ullgarn

Til venstre:
„Dame i sort spaserdrakt“
Materiale: muslinger, sneglehus, følehorn av en hummer og et fiskebe som hattepynt

Til høire:
„Ringdans“: to hår åler, to østersskall, to hornknapper og limbåndet av en sigaretteske

„Ballettgruppe“ — laget av bare krebseskall under kunstnerisk medvirkning av etpar hefteklemmer, brevhjørner og brødsmuler

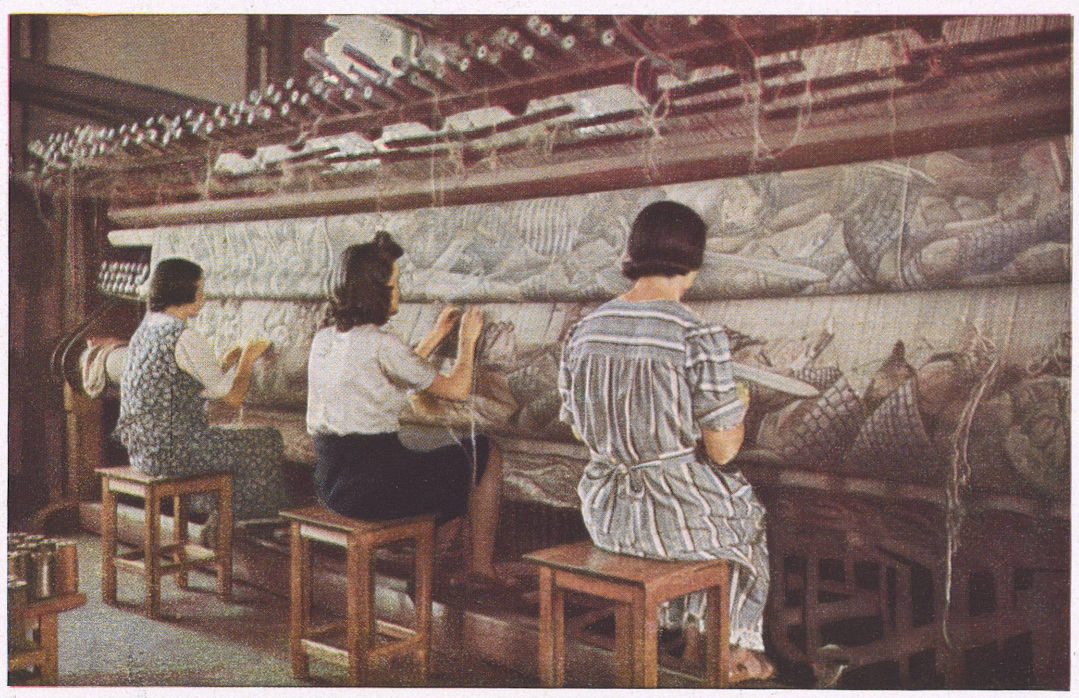

Legemets rytme

Maja Lex, som leder Günther-skolen i München, danser en Tango notturno

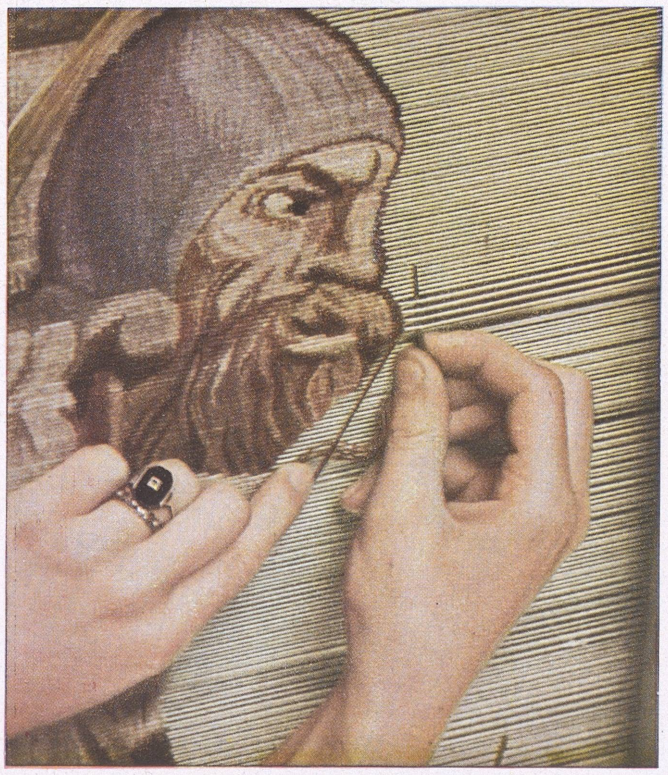
GOBELINER

For å lage et håndvevet gobelin trenges der **flere tusen forskjellige farvenyanser,** som blir søkt ut av et kjempelager av ull- og silkegarn (billedet ovenfor). **Arbeidet ved vevestolen** (billedet ovenfor til høire): Over bomullskjeden til det gobelin som er i arbeide henger kunstnerens originalutkast i høide med øinene, under gobelinet arbeidstegningen med omriss av de farvekonturer, som lengden av innleggene blir målt efter. Billedet til høire: **Gobelinet "Afrika"** av verdensdelserien av Staatsrat professor Werner Peiner

Vevning av gobelinet "Slaget ved Mühldorf"
Gobelinet kommer til å forestille en slagtummel med 182 krigere. Fire veversker vil ha arbeide med det i hele to år

Hvorfor kenguru?

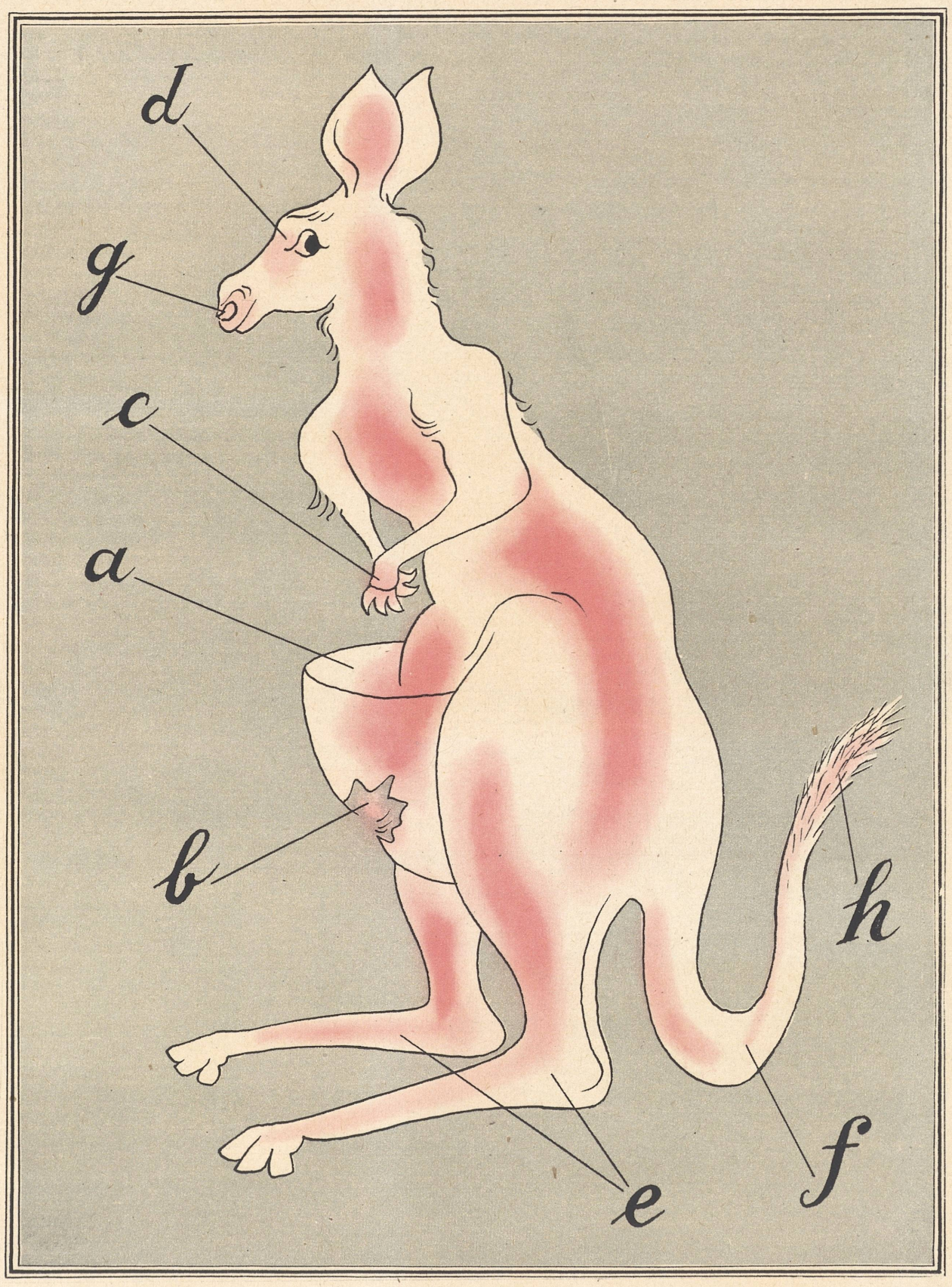
Den som blar gjennem vittighets blad fra hele verden vil finne det påfallende at karikaturtegnerne stadig lager vitser over kenguruen. Ja, og disse vitsene får alle til å le — et hvert innfall er nytt og helt forskjellig fra det andre. Hvorav kommer det? Er det karikaturtegnernes fortjeneste? Skal vi rose dem for deres skarpe ånd som avlokker ett og samme tema så mange forskjellige sider? Nei, slett ikke! Intet vilde være mere feilaktig, for ved nærmere eftertanke viser det sig at det er kenguruen selv, vitsene kan takke sin eksistens for. Allerede dens skikkelse utfordrer latteren. Men, hvis man først studerer hvor mange komiske detaljer den forener i sig, da kan man med rette snakke om „kenguruens geni". La oss nu engang ved hjelp av tegningen ved siden av betrakte de viktigste punkter som karikaturtegnerne i ordets sanne betydning lever av!

Der har vi da først og fremst a) pungen. Det er riktig nok at det gode dyret sleper rundt med ungene sine i den, men hvad kan det nu — sett med humoristenes øine — være noe merkelig i det! Ikke nok med at det kan gå rundt med andre ting i den, så kan det jo også være mulig at pungen kanskje også har b) et hull. Bare en sådan formodning kan allerede være årsaken til mangen en vits, så man egentlig kunde tro at kenguruen hadde hjulpet til selv. Tvertimot nøier den sig på langt nær med dette. Det er nesten som om den hadde tenkt efter hvordan lattermusklene kunde bli satt ennu mer på prøve. Der har vi altså c) de korte forbenene! Allerede ved at de er så uforholdsmessig korte virker de lattervekkende, men de ligner til en viss grad også armer med hender. Den ærede leser ser vel selv hvilke chanser dette byr tegneren. Disse armene danner et herlig springbrett til å menneskeliggjøre kenguruen, akkurat slik som d) øiet blir benyttet til det. Man behøver jo bare å fremstille det sovende, og så kan det atter en gang skje noe uventet med pungen a). Man bør ikke glemme at også en blingsende kenguru byr mange slags muligheter. Et virkelig opkomme av påfunn byr videre e) bakbenene. På det groteske hopp og særlig også hurtigheten som ligger i disse benene, kan man ytterligere slå en rekke vitser. Har vi så fått med alt? Nei, for når disse ting ikke skaffer en tegner flere innfall, da tar han sin tilflukt til g) nesen. Den lar sig utmerket godt bruke-til nysing! Og at dyret kan sette sig på en så komisk måte med f) halen, og at denne igjen kan fremvise noen h) hårstrå er ikke mindre godt å benytte sig av. Det viktigste er imidlertid at alle disse momenter i forbindelse med pungen stadig gir nye idéer.

Punglommen er midtpunktet, den magiske forundringssekk, som poengene springer ut av som klingende mynt.

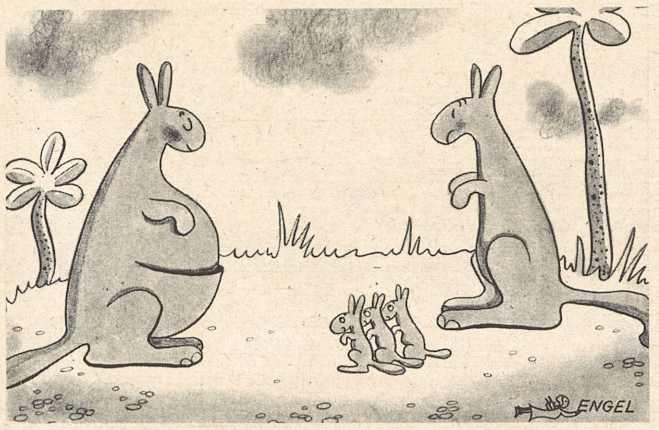
Alle vitser dreier sig om denne, alle de komiske hendelser som en kenguru kan opleve. Den er som pølsen i eventyret som ingen ende har, som tryllekrukken som aldri blir tom. Det er ikke helt sikkert om kenguruen også har et lommetørkle i den vidunderlige lommen sin, men at den i punglommen går rundt med alle de gode vitsene, kan vel neppe bestrides. De humoristiske idéer har noe så overbevisende ved sig at man ikke vilde undre sig om karikaturtegnerne vilde stille sig tålmodig op foran kenguruene i de zoologiske haver for å få sig overrakt den ene vits efter den andre.

„Signal" har samlet kenguruvitser fra hele verden. De vil måskje bidra til å more leseren, men også til å understreke det som er sagt ovenfor. Man vil sikkert komme til den slutning at kenguruens lomme fremdeles er en sann gullgrube for karikaturtegnerne. Man må imidlertid også huske at alle mennesker gjerne vil le og at det kostelige dyr på denne måte blir til en uselvisk velgjører for hele menneskeheten. Kenguruen leve!

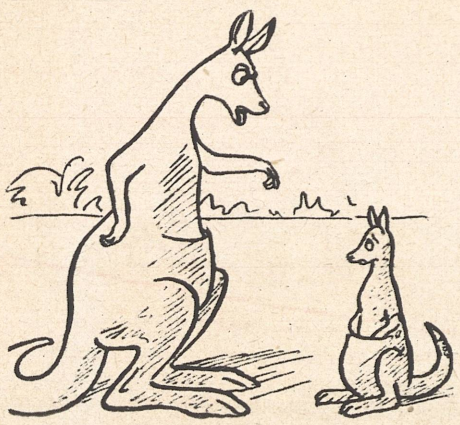

Den nyttige kenguru

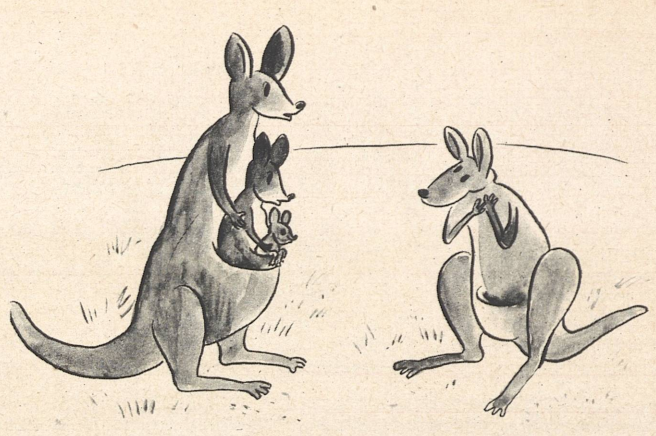
Men på den annen side kan man ikke verge sig mot den tanke at det også må være en høiere mening med kenguruen. Skaperen må ha ment noe spesielt med lommen, for det er klart at de unge kenguruene, hvis de hadde villet også hadde kunnet vokse op uten den. Hvad tjener så lommen til? Kanskje kommer man gåtens løsning nermere dersom man spør sig selv om hvilke mennesker også bærer en lomme på maven? Da gis det kun ett svar: postbudene! Skal det altså være de stakkars postbudene som av uforklarlige grunner er fordømt til også efter sin død å springe rundt med en veske? Idéen er foruroligende, og det desto mer når man tenker sig at kenguruene hinsides engang skal være de himmelske postbud. Hoppende fra sky til sky vil de der oppe fordele den himmelske post. Og karikaturtegnerne — hvis de overhodet kommer i himmelen — vil vel da forstå grunnene til at pengepostbudet innfinner sig så sjelden hos dem. Det vil nok være kenguruens hevn. Og med rette. For et hvert menneske vilde vel allerede på jorden beklaget sig, dersom man hadde laget så mange vitser om det!

„Har jeg ikke advaret dig mot å spise så meget — nu har du gjort barna hjemløse!“

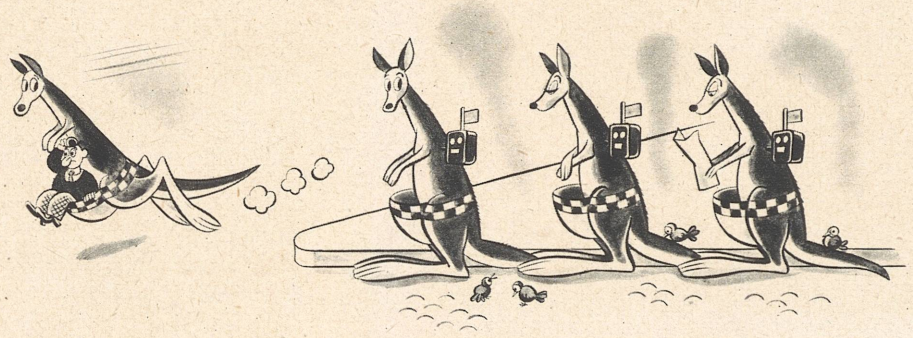
„Hvor ofte har jeg ikke sagt dig, barnet mitt, at det ikke tar sig ut med hendene i lommen?!“

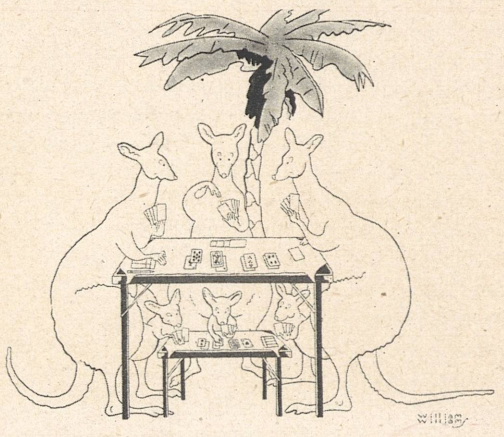
„Ja min datter har giftet sig svært tidlig.“

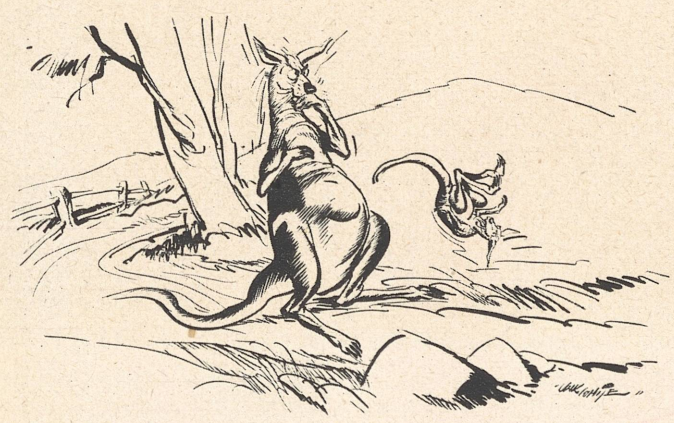
„Kan du ikke si til moren din at hun skal hoppe litt lenger?“

Holdeplass for drosjebiler

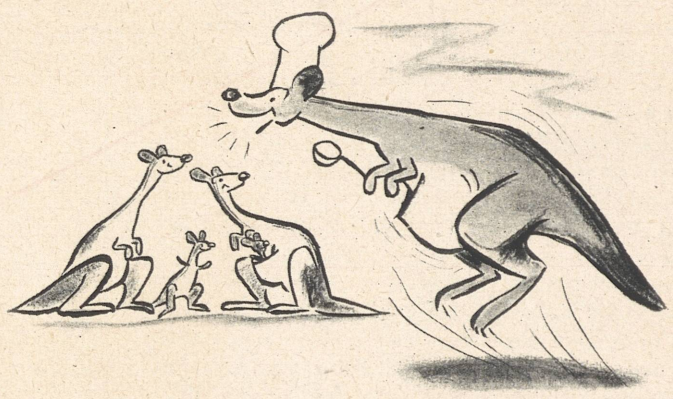
Som de gamle sjunge . . .

„Det er tredje gangen imorges jeg faller ut. Kan du ikke gjøre noe mot hosten din, mama?“

„Du kommer øieblikkelig tilbake, det er her du hører hjemme!“

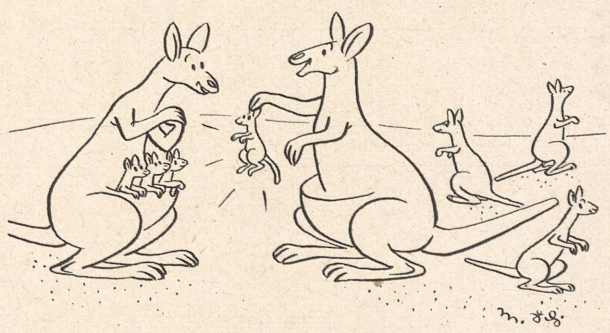
„Is! . . . Blannet is!“

„Vi måtte ta den fra et sirkus som skyldte oss penger!“

„Det er mig selv en gåte, jeg må ha sovet vanvittig fast!“

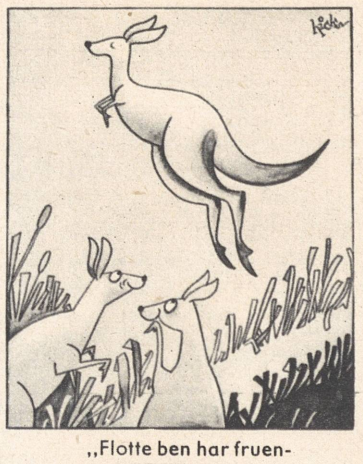
„Tenk dig, nylig ryddet jeg grundig op i pungen min, og så finner jeg ennå dette henrivende barnet som vi ikke visste det minste grann om!“

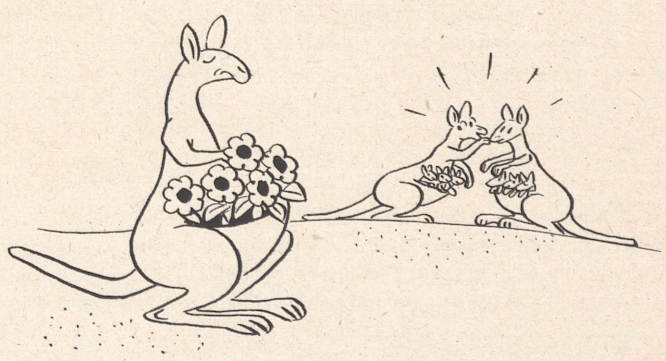
Fru kenguru: Som jeg allerede fortalte Dem — småen gjør allting galt . . .“

„Gutten blir fra dag til dag frekkere, nu røker han igjen!“

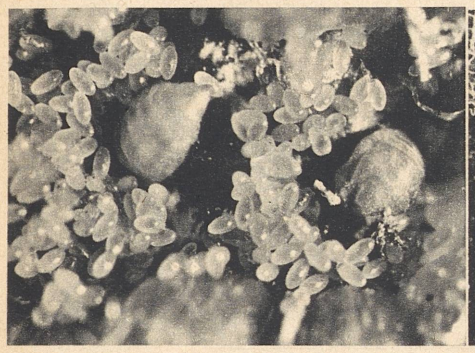
„Flotte ben har fruentimmeret, hvad . . .?“

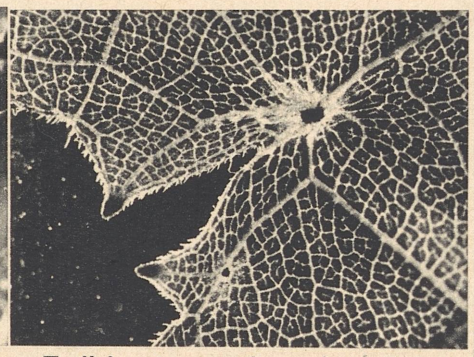
„Hun har ikke fått noen mann, nu benytter hun den til balkongkasse!“

Tryllekunstnerne
FRA MÜNCHEBERG

Fra Kaiser-Wilhelm-institutet for avlsforskning

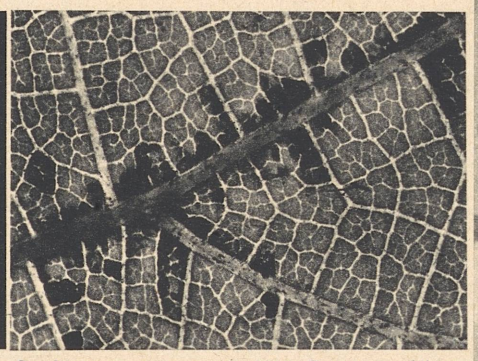
Vinlus under sitt ødeleggelses-arbeide. Morlus med utallige egg i en „galle", en knute som man finner på vinblad som er blitt angrepet av vinlus

„Tryllekunstnerne" har seiret. Bladet på en avlet vinlussikker ranke viser bare et arr på det sted hvor skadedyret forsøkte sitt angrep. Det kan ikke sette sig fast

Vinfiende nr. 2: Melduggen Undersiden av et vinblad som er blitt angrepet av meldugg

Snyltesoppen er også slått. De mørke felter viser de steder hvor den under avlingen av den nye plante forgjeves forsøkte sine angrep

Slik blev det gjort. For å opnå vinlus- og melduggsikre vinstokker, blev der foretatt krysninger mellem edle tyske og utenlandske vinlus-og melduggsikre kulturranker. Herunder blev det fremmede blomsterstøv i pergamentposer hvelvet over blomstene, hvor de ennu umodne støvdragere var knipset av for å forhindre selvbefruktning. Posene blev beholdt om blomstene for å forebygge en senere fremmed bestøvning

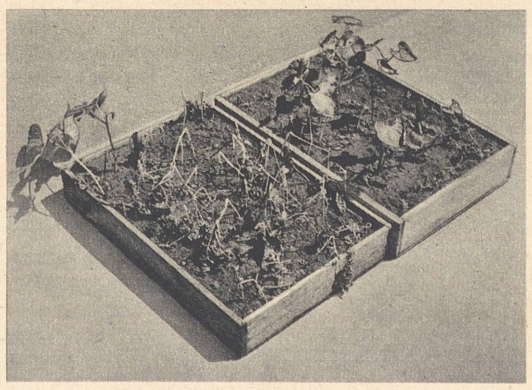

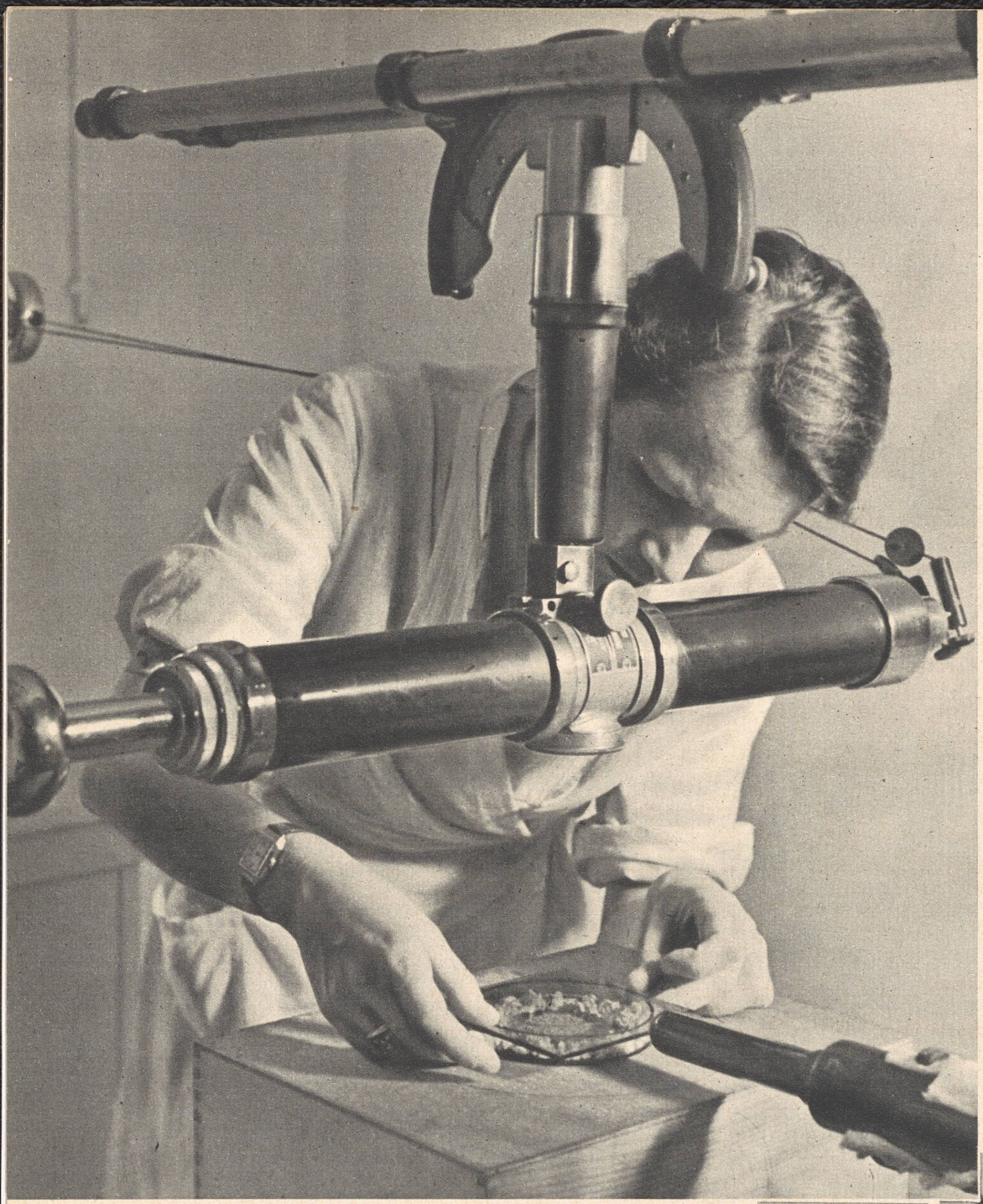
Vitenskapens „tryllekunststykker" er sikkert mer beskjedne enn for eksempel en eller en annen av middelalderens hokuspokusers „suksesser". Allikevel finner de virkelig sted. De utføres riktig nok ikke på et øieblikk, men er for det meste opnådd efter mange års møisommelig arbeid. Når vi til tross for dette tillater oss å tale om trylleri i denne forbindelse, så gjør vi det fordi menneskenes absolutte herredømme over naturen intet sted blir så tydelig som nettop i avlsforskningen. Mennesket kan faktisk forandre det mest konstante i organismen, arvestoffet. Mennesket skaper pånytt. Ennu kan det på langt nær opfylle alle ønsker, men veien er åpen.

Vi tar et eksempel fra praksis. Vinstokken som Europa lenge har kultivert, fikk en dag fra sin ville fetter i Amerika et uvelkomment besøk: en sopp, den falske meldugg fant sig vel til rette i våre vinberg og ødela store verdier. Den hadde dessuten en medhjelper, vinlusen, som truet med å gjøre det helt av med vinstokkene. I Amerika

Naturlig utvalg, fremkalt på kunstig måte. Unge bønneplanter blir i et fryserum utsatt for en temperatur på ca. 6 kuldegrader. De fleste fryser ihjel. Bare de kraftigste blir avlet videre. Således frembringer man i Müncheberg forskningsinstitutt en rekke verdifulle planter (til venstre), som kan motstå lett frostluft. Når det er tilstrekkelig såfrø til stede, vil bønnen høre til de tidligst modne grønnsaker i Tyskland fordi dens betraktelig tidligere såing også muliggjør en meget tidligere høst

Løvemunn under røntgenstråler. De små planters blomster eller blomsterstøv blir i lengere tid utsatt for røntgenstråler, et viktig middel til å forandre arvestoff-formidlerne. Således kan man f. eks. forårsake kjempevekst

gjorde de to skadevesener kun liten eller ikke noen skade på vinstokkene, for der var plantene i besittelse av en naturlig immunitet. Da den amerikanske villdrue imidlertid ikke egnet sig til vintilberedning, var denne konstatering til liten nytte for de bekymrede vindyrkere. Da kom Erwin Baur, den senere avdøde direktør for Keiser Wilhelm-instituttet for avlsforskning i Berlin-Müncheberg, som gjennem årelangt arbeid drev med kryssing og utvalg av meldugg-og vinlussikre vinstokker. Målet, en sopp-motstandsdyktig og vinlussikker edelranke er ennu ikke nådd, men man står like ved det.

Det finnes neppe den avlsopgave som vitenskapsmannen idag ikke er voksen. Frostsikre og trådfrie bønner som bonden ønsker sig, skaffer forskeren ham gjennem møisommelig arbeid. Der må foretas krysninger og utvalg, de små bønneplanter blir stadig satt i kjølerum, de motstandsdyktige planter fremdrevet videre gjennem flere år inntil endelig dyrkerens ønske er blitt opfylt: en ny rase, som ikke fantes før, blev skapt.

Biologisk talt betyr det at man har forandret arvestoffet slik at nye av menneskene ønskede egenskaper, blev fremskaffet og videre nedarvet, hvilket er nødvendig hos en ekte rase. Det kommer naturligvis ikke på slomp: vitenskapsmannen venter f. eks. ikke til det heldige tilfelle kaster en gave i hans skjød. Han må finne veier til å forandre arvestoffet. I hver celle ligger som bekjent en cellekjerne og i denne igjen finner vi trådlignende dannelser, såkalte kromosomer som finnes i karakteristisk antall og form for dyr-og planteart. De er de egentlige formidlere av arvestoffet; lykkes det å forandre dem, da må også generasjonenes kjede bli avbrutt og en ny rase, art eller arvelig variant opstå.

Disse kromosomer kan arvelighetsforskeren også behandle med kulde eller varme, med kjemikalier, røntgen-og radiumstråler. Det er ham likegyldig hvilke midler som anvendes når de kan bevirke en forandring i kromosomene. Et særlig virksomt middel har han funnet i colchizin, giften av liljeplanten tidløs. Den bevirker at antallet av kromosomer fordobler sig. Følgen av denne kromosom fordobling er for det meste at planten blir større. Gjennem videre behandling med colchizin kan antallet firedobles eller ottedobles. Riktignok kan det da komme til det motsatte, til dvergvekst eller til andre degenerative forandringer. Forstørrelsen av planten, som for det meste går hånd i hånd med fordobling eller formering av kromosomtallet, kan naturligvis være meget ønskelig for avlsforskningen på grunn av en større avkostning. At de derved under tiden inntrer langsommere vekst og forsinkede blomstringstider, belyser de vanskeligheter forskeren har å kjempe med. Undertiden er det dog også andre fordeler forbundet med dette, f. eks. forhøielsen av vitamininnholdet i tomater.

For å øke linoljeubyttet kan man gjøre linplanten større: med colchizin fordoblet man kromosomtallet og opnådde en forsinkelse av frøkapslene.

Kjempevekst-også ved hjelp av plantegift. Løvemunns kromosomer eller arvbærere under mikroskopet. Gjennem behandlingen med colchizin- en giftig bestanddel av liljeplanten tidløs blir kromosomtallet på 8 i hver celle av planten først fordoblet. De nye spirer blev atter „colchinizert", hvorved kromosomtallet steg til 32, for efter ytterligere et år ved ennu et inngrep endog å stige til 64. Det praktiske resultat av dette inngrep var — en kjempeplante

Planter på operasjonsbordet. Unge løvemunner blir „colchizinert". På vekstpunktet — midtpunktet i hver spire — blir det lagt en vattpute med colchizin. Planten avverger dette angrep og danner en knort på dette sted. Er så . . .

. . . **det „colchinizerte" sår helbredet,** vokser det ut av den klompete spiren en betydelig sterkere vekstkraft. Grunnen er også her fordoblingen av kromosomtallet, arvbæreren i hver celle

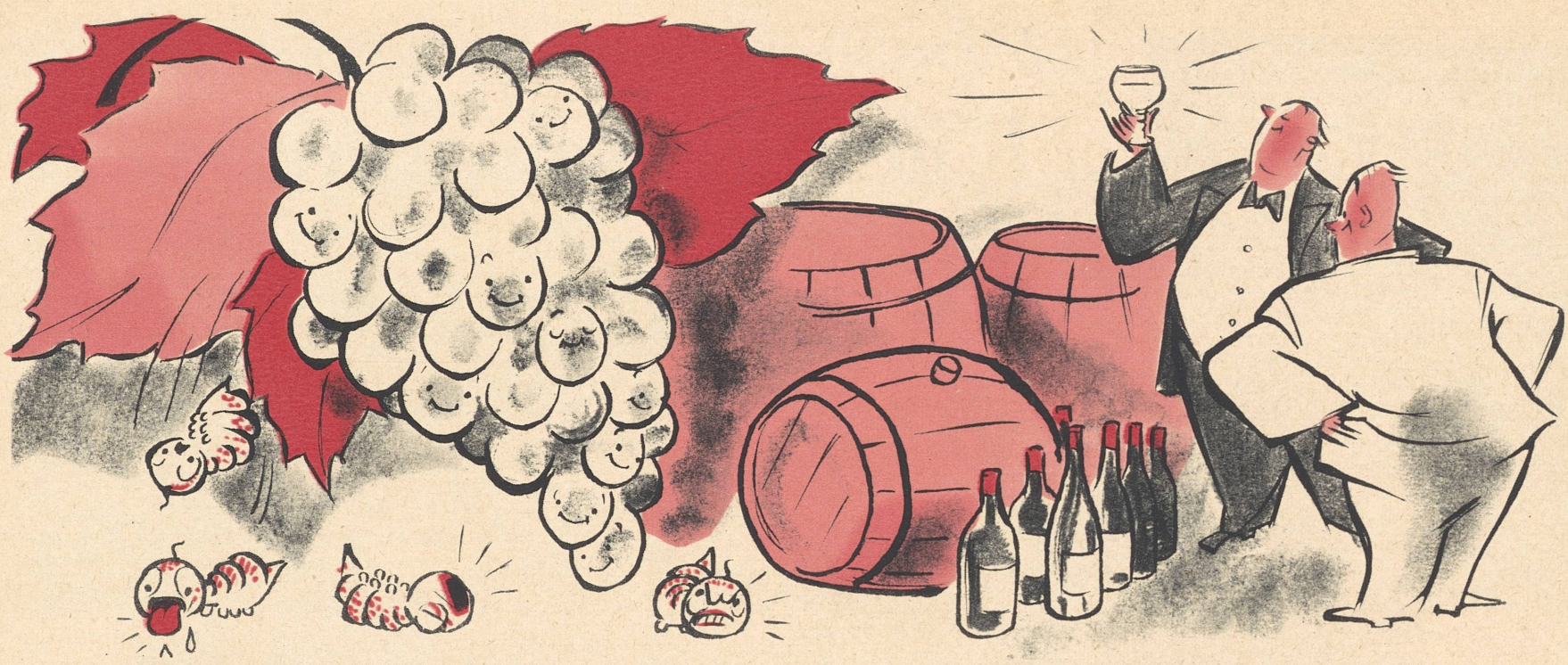
Tryllekunstnere? Sikkert — det er en uhyggelig følelse å vite, at nyskapninger blant organismene er opstått under menneskenes hender. Man våger neppe å åpne perspektivene inn i fremtiden. Det dreier sig jo ikke om å øke utbyttet, men å skape nye egenskaper. Müncheberg er et forskningssted for dette veldige, uoverskuelige arbeid hvor bare begynnelsen er gjort.

Den første praktiske nytte: mere linolje. Erfaringer fra løvemunnen blev overført på linplanten. Her ga colchizinbehandlingen nesten en fordobling av de oljeholdige frøbærere. Men store frø gir mer linolje

Hvad imidlertid tryllekunsterne fra Müncheberg vil . . .

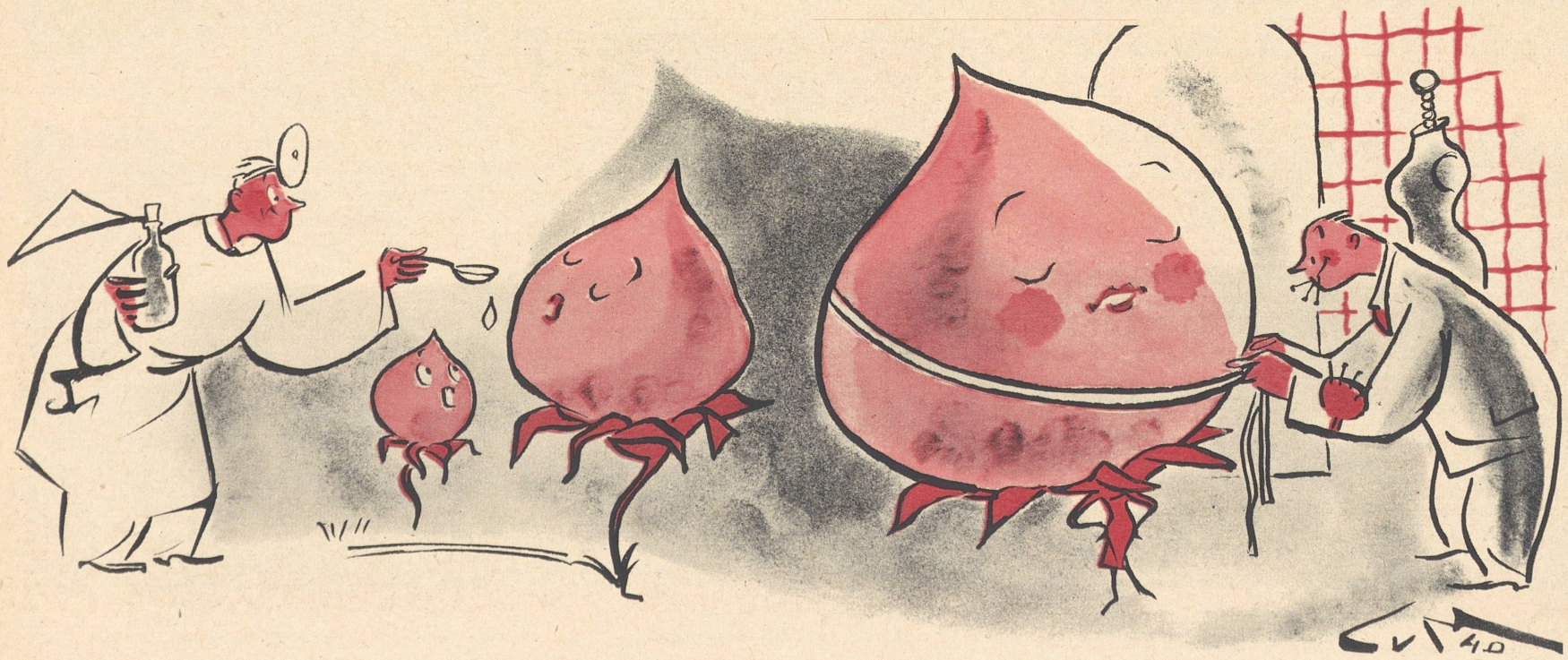
. . . og betydningen av deres „tryllekunster"? . . .

Den tyske vin — fri for fiender. Såsnart det måtte lykkes tryllekunstnerne i Müncheberg å forsyne hele den tyske vinavl med vinlus- og melduggsikre avleggere, vil de ha vunnet en stor seir. Man vil ikke bare kunne utvinne mange hektoliter vin, som hittil blev ødelagt av vinlus og meldugg, men de tyske vindyrkere vil også kunne spare inn mange millioner mark, som de ellers hvert år har måttet anvende til bekjempelse av denne plage. Vinen vil bli billigere og vindrikkerne vil med takknemmelighet tenke på forskerne i Müncheberg

Grønne bønner blir frostsikre. Husmoren gleder sig allerede til den dag da gartneren for første gang setter den nydyrkede utsæd i jorden. Den grønne bønne var hittil meget ømfintlig for kulde. Derfor kunde man først begynne med utsåingen når enhver fare for nattefrost var forbi, noe som vi ikke engang i mai er helt sikker for. Dette hensyn vil forhåpentlig i nær fremtid ikke lenger være nødvendig. De bønner som vitenskapsmennene i Müncheberg har opavlet tåler nemlig allerede noen kuldegrader. Dette betyr, at grønne bønner i fremtiden vil være å regne med blant de tidlige innenlandske grønnsaksorter. Dessuten vil man hvert år kunne få en bønneinnhøstning mer

Dobbelt så meget linfrø. Tysklands fetthusholdning er sterkt avhengig av innførselen av olje- og fettholdige frukter. Således blev eksempelvis ennu i året 1938 innført fra utlandet 180000 tonn linfrø, mens der innenlands blev produsert bare 42200 tonn. Når det nu ved colchizerings-metoden er lykkes forskningsinstituttet i Müncheberg nesten å fordoble frøkapslene, når man tar i betraktning at arealet for linfrødyrkningen som følge av krigen blev sterkt utvidet, så kan enhver lett tenke sig at importen kan forminskes betraktelig. Men dette betyr igjen en stor besparelse av fremmed valuta. — Det er bare noen eksempler på den dypere betydning av arbeidet ved Kaiser-Wilhelm-instituttet for avlsforskning

Dyrenes „bryllupskalender“

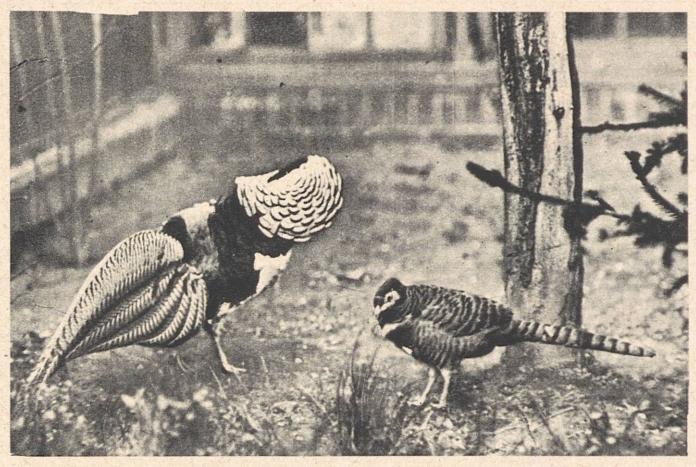
Kjærligheten florerer . . .

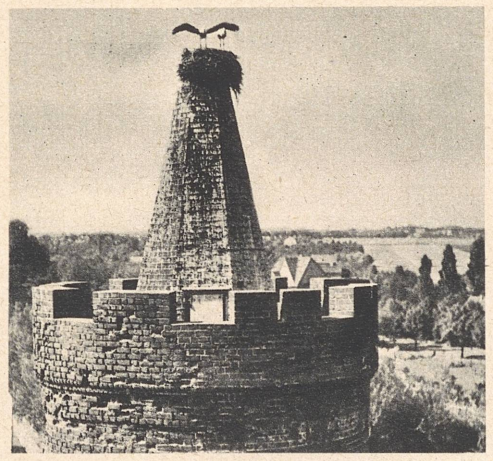
I januar driver ulvene sin elskovslek

I februar smyger harene sig tettere inn til hverandre enn ellers

I mars utstøter gullfasanen i hele sin farveprakt sine lokketoner

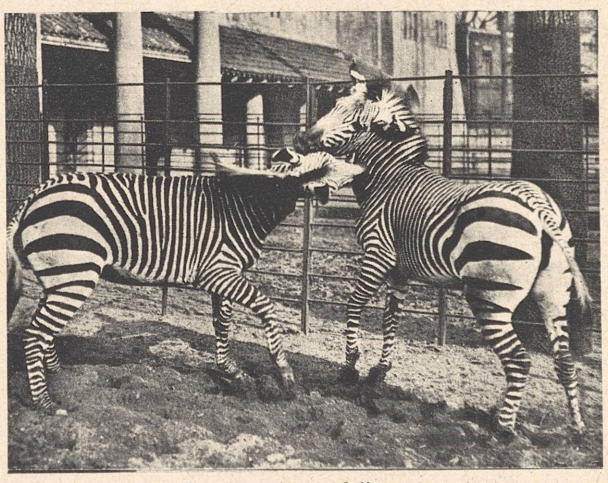
I april er storkene optatt i egne anliggender

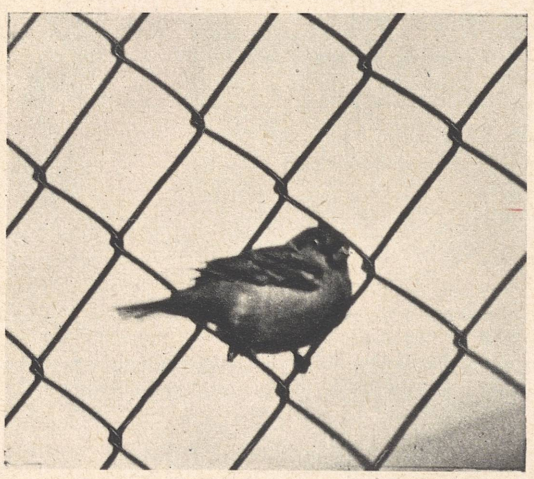
I mai legger bjørnene sig sammen på „bjørneskinnet“

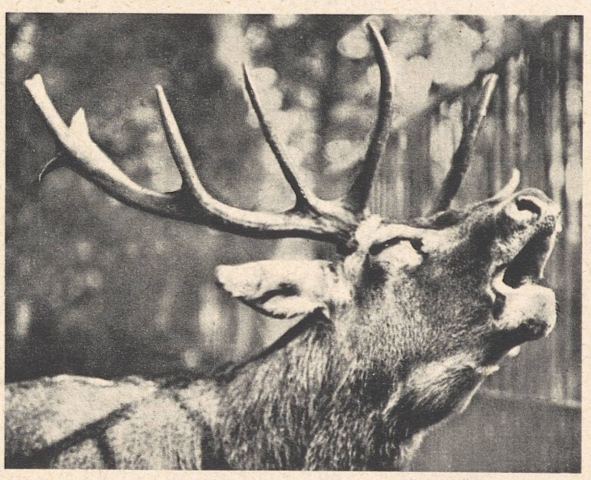
I juni går kattene helt ut av sitt gode skinn

I juli opgir sebraen fullstendig sin halsstarrighet

I august lengter spurven efter sin make

I september utstøter hjorten sine lengselsfulle lokketoner

I oktober ruller grevlingene sig i overgiven forelskelse

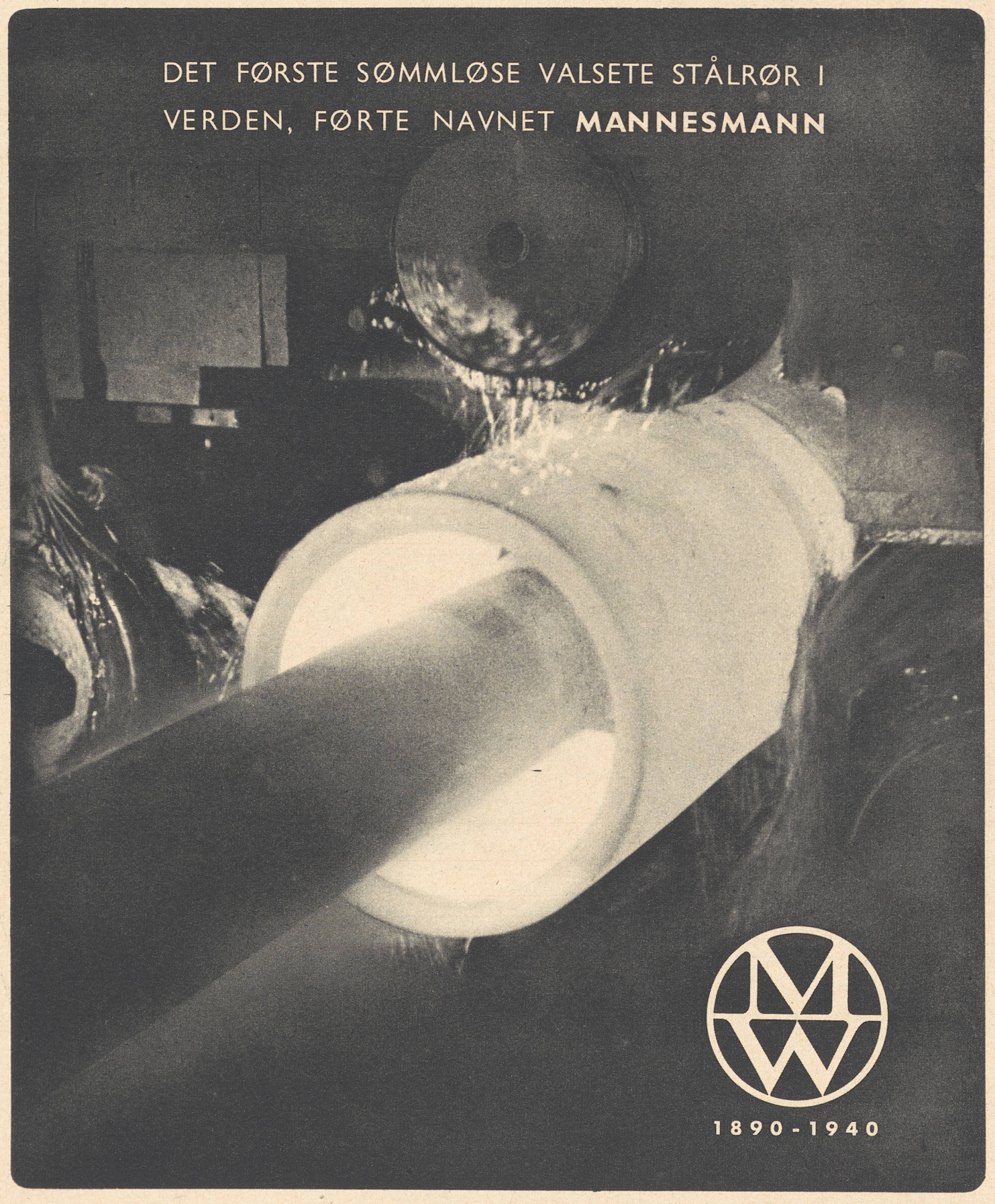
I november optrer geitebukken med sine kunster for geltemadammen

I desember er villsvinene fullstendig „to hjerter og ett slag“

Signal nr. 13. 1. årgang, 1. Oktober hefte 1940 / utkommer hver 14. dag / Chefredaktør: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochst. 22/26 / All rett forbeholdes / All rights reserved
Entered as second class matter at the Postoffice of NewYork N. Y. / Printed in Germany

DET FØRSTE SØMMLØSE VALSETE STÅLRØR I VERDEN, FØRTE NAVNET **MANNESMANN**

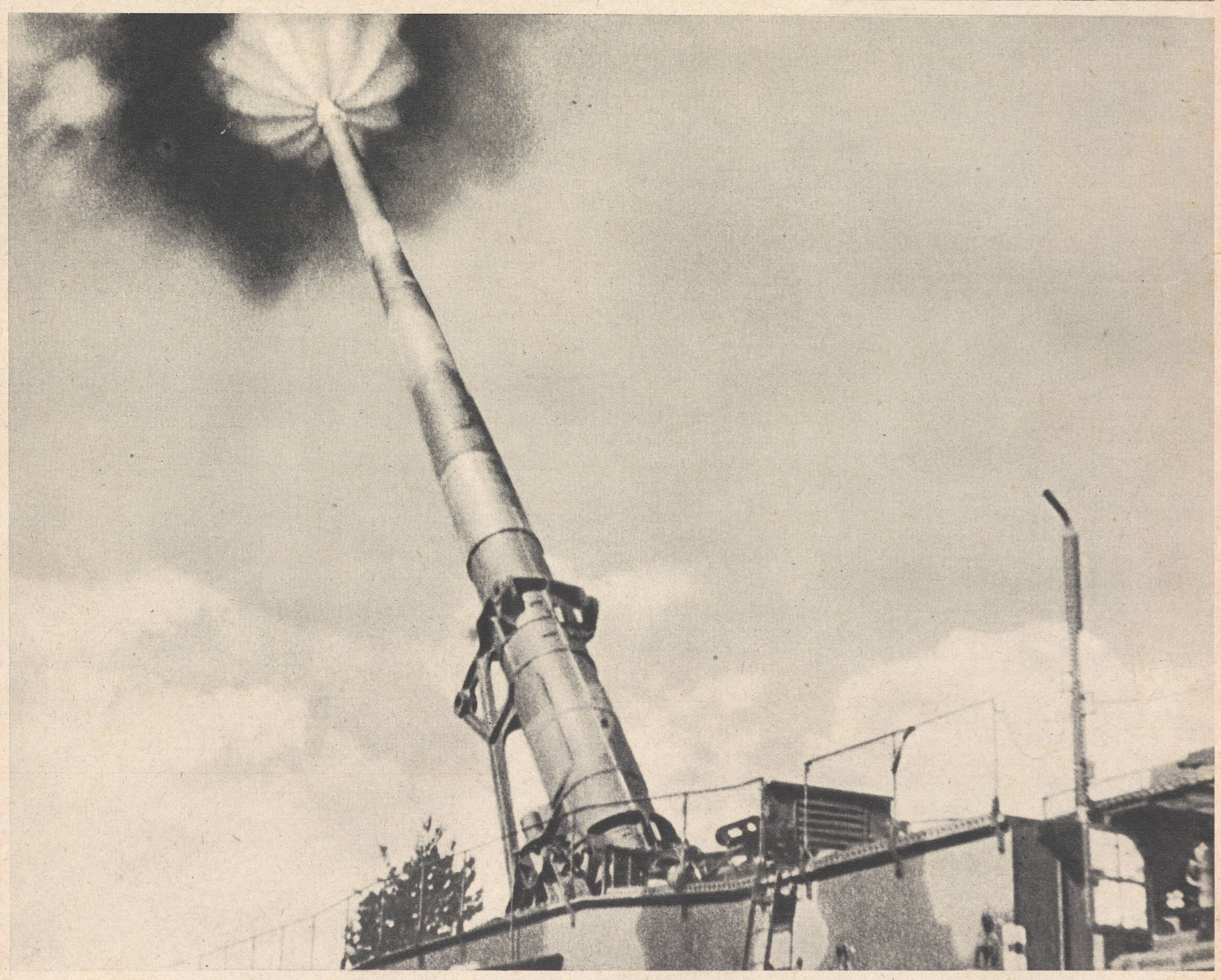

Brødrene R. og M. Mannesmann's geniale opfinnelse førte den 16 juli 1890 til grunnleggelsen av Mannesmannrøhren-Werke. Av foretagendet som i begyndelsen bare fremstillet rør, fremgikk i løpet av fem årtier

MANNESMANN-KONSERNET

AV 2 536

Ved kanalkysten

Et tysk jernbaneskyts fyrer løs på en britisk konvoi som forsøkte å bryte igjennem den tyske avsperring i kanalen. Billedet ovenfor blev optatt fra den engelske kyst med et tele-objektiv. Det viser granatnedslag i konvoiens umiddelbare nærhet